

Arrest

nr. 339 827 van 20 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, deze laatste vertegenwoordigd door X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 april 2025 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MAES, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 2 mei 2024 bij de Belgische ambassade in Nairobi, Kenia, elk een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D), om zich in België te voegen bij hun voorgehouden zus met de Belgische nationaliteit. Op 4 april 2025 weigert de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Aangezien de [17-jarige minderjarige] [18-jarige meerderjarige] Somalische betrokkene zich samen met zijn broer bij zijn 30-jarige meerderjarige zus [D. A. I. - RR ...], in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU minderjarige broer ifv Belgische meerderjarige zus) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke

gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Betrokkenen leggen niet-gelegaliseerde geboorteaktes voor, die niet door een beëdigde vertaler zijn vertaald. [A. I. H.] legt ook geen officiële akte van celibaat voor, noch een uittreksels uit het strafregister. Verder bewijzen zij ook niet familiaal geïsoleerd te zijn. De moeder is vermist sedert 2009, de vader overleden op 30/03/2013, daarmee is het onduidelijk wie er al die jaren voor de aanvragers heeft gezorgd. Zonder verklaringen noch bewijzen kan ervan uitgegaan worden dat zij dus zeker nog andere familieleden hebben. Uit de asielverklaring van de referentiepersoon blijkt dat zowel de grootmoeder als de oom nog in het land van herkomst verblijven. De referentiepersoon verklaarde ook dat haar broer door Al Shabab is vermoord. Er werd eveneens verklaard dat de moeder van betrokkenen [H. O. M.] sinds 2009 vermist is. Echter werd er noch een overlijdensakte voorgelegd, noch een document dat deze stelling kan bevestigen. Er werd ook geen enkel document voorgelegd dat kan bevestigen dat betrokkenen alleen in Kenia verblijven en tot hetzelfde huishouden behoren (bijvoorbeeld een UNRWA-certificaat). Verzoeker [H.A.] is met zijn 18,5 jaar inmiddels meerderjarig geworden, dus voorgedij is niet meer van toepassing op hem. Volgens de ingediende documenten, die niet door een beëdigde vertaler zijn vertaald, blijkt dat [I.D.] sinds 07/07/2016 de voorgedij had over de kinderen. Het is onduidelijk wie de voorgedij van de kinderen was tot op heden (In Somalië), aangezien mevrouw [I.D.] Somalië op 10/08/2016 heeft verlaten.

Er werd geen enkel document voorgelegd dat tijdens deze periode mevrouw [I. D.] betrokken heeft ondersteund en het contact met hen heeft gehandhaafd, behalve de recente geldoverschrijvingen (op de naam van [D. A. B.] dd. 21/06/2023 en 04/12/2023, op de naam van [A. I. O.] dd. 21/02/2024, 08/05/2024, 12/07/2024, 08/08/2024), het recente bezoek in april 2025 en recente chatberichten. Het is onduidelijk wie [D. A. B.] is, aangezien zijn identiteit niet werd bewezen, noch de identiteit van de buurvrouw, die naar eigen zeggen voor betrokkenen zorgt. Uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat er sprake is van medische problematiek. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet, noch wordt onderbouwd, dat een operatie buiten Kenia en specifiek in België noodzakelijk is. Overwegende dat, indien de verzoeker aan een ziekte lijdt waarvoor geen behandeling beschikbaar is in zijn land van herkomst/verblijf, hij de mogelijkheid heeft om een visumaanvraag in te dienen om medische redenen in overeenstemming met de daarvoor geldende bepalingen. Bovendien is het voorgelegde medisch attest, dat over de operatie handelt, niet opgesteld door een arts die erkend is door de Belgische ambassade of het consulaat, waardoor het moeilijk te verifiëren is of het voorgelegde medische document authentiek is. Bovendien werd er ook geen enkele verwantschap(geboorteakte) aangetoond met de vermeende zus. De referentiepersoon vormt volgens de gegevens uit het rijksregister reeds een gezin samen met haar kind, en verblijft zij bovendien volgens het voorgelegde sociaal huurcontract slechts in een twee-slaapkamerappartement. In casu beroepen betrokkenen zich op een gezinsleven met hun meerderjarige zus. Uit de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de relatie tussen meerderjarige zus en broer enkel onder de bescherming van art. 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33, eveneens EHRM 2 juni 2015, K.M/Zwitserland, §59). Verder werden er slechts enkele bewijzen van financiële steun voorgelegd, dd. 21/06/2023 en 04/12/2023 naar de genaamde [D. A. B.] (onduidelijk wie deze persoon is) en dd. 21/02/2024, 08/05/2024, 12/07/2024 en 08/08/2024 naar [A. I. O.]. Het is opmerkelijk dat de referentiepersoon sinds 2016 in België verblijft, maar de financiële steun begon recent en niet op regelmatige basis. Het is onduidelijk wie betrokkenen door de jaren heen heeft onderhouden. Zij kunnen verder financieel gesteund worden en contacten onderhouden zoals dat nu reeds gebeurt. Overwegende dat het aan de aanvragers is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van hun situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvragers ligt die een verblijfsvergunning aanvragen en dat deze personen daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moeten voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 in zaak 237.301/VII en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019 in zaak 205.969/III; Raad van State, arrest nr. 109.684, 7 augustus 2002). Wij wijzen erop dat het begrip "ten laste" zijn in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 een feitelijke kwestie betreft (Art 8 EVRM). Dit impliceert dat de betrokkenen het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moeten kunnen aantonen. Bovendien werden er geen bewijzen ingediend dat betrokkenen in het land van herkomst/verblijf andere financiële hulp ontvangen. Zij leggen ook geen enkel bewijs van onvermogen voor. Hun moeder is vermist sinds 2009, de vader is overleden op 30/03/2013, daarmee blijft het onduidelijk wie er al die jaren voor hen heeft gezorgd, behalve de buurvrouw, van wie de identiteit niet werd bewezen. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. De advocaat verwijst in de uiteenzetting naar de precaire situatie in hun land van herkomst door enerzijds de overname van Al-Shabaab en andere groeperingen, anderzijds door de dreiging van een voedselcrisis in Somalië. Verzoekers bevinden zich in een onhoudbare, kwetsbare en gevaarlijke situatie als alleenstaande, jonge Somaliërs in Kenia, met een

bijkomende kwetsbaarheid voor [I. H. A.] die verlamd is en dus een ernstige fysieke beperking heeft. Verzoekers verblijven momenteel in Nairobi, Kenia in een kamer die mevr. [I. D.] voor hen huurt. Beiden zijn in de onmogelijkheid om te werken, niet alleen gelet op hun precare verblijfsstatuut in Kenia, maar ook omwille van de medische problemen van [I. H. A.] waarover diens broer [I. O. A.] zich ontfermt. Verzoekers hebben een Somalische buurvrouw die hen uitzonderlijk helpt, zoals door mee naar het ziekenhuis te gaan, maar verder zijn verzoekers vooral op zichzelf aangewezen. Verzoekers verloren op zeer jonge leeftijd hun ouders, waarbij de voogdij werd overgedragen aan de referentiepersoon. Hun biologische moeder is al sinds 2009 vermist en hun vader overleed op 30/03/2013. Mevrouw [I. D.] staat sinds het overlijden volledig in voor de financiële steun en de opvoeding van haar vermeende broers. Mevrouw [I. D.] kreeg op 17/11/2017 het internationaal beschermingsstatuut toegekend. Wij merken op dat de referentiepersoon geen vluchtelingenstatus heeft gekregen in België, maar een subsidiaire beschermingsstatus, omdat op basis van haar verklaringen het reële risico op vervolging niet kon worden vastgesteld. Mevrouw [D. A. I.] is er onder andere niet in geslaagd haar verklaringen aan het CGVS aannemelijk te maken. Verzoekers zouden naar eigen zeggen geen netwerk hebben in Nairobi/Kenia en ook niet in Somalië. Ze beweren dat hun leven ook in Kenia in gevaar is en dat ze kunnen opgepakt worden door de politie, maar zelf tonen ze niet aan dat ze al een poging gedaan hebben om in Kenia te verblijven, zoals het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. De socio-economische en humanitaire situatie in Somalië is erg precair, de verzoekers zouden bij terugkeer naar Somalië aanzien worden als een "returnee" gelet op hun jarenlange afwezigheid uit Somalië. Een terugkeer naar Somalië vanuit Kenia zou dus een reëel gevaar voor hen betekenen. Niet alleen de veiligheidssituatie, maar ook de socio-economische omstandigheden maken dat verzoekers bij een terugkeer naar Somalië in een bijzonder precare situatie terecht zouden komen. Ook in Kenia hebben zij naar eigen zeggen evenmin een netwerk. De advocaat verwijst ook naar de toepassing van artikel 20 VWEU, dat stelt dat indien niet voldaan is aan nationale voorwaarden voor gezinshereniging (wat inderdaad zo is bij deze aanvraag), wordt op basis van unierecht alsnog een verblijfsrecht toegekend aan een derdehands familielid (in casu de aanvragers) die 'afhankelijk' zijn van een statische Belg (de referentiepersoon in de aanvraag). Er wordt verklaard dat het voor de referentiepersoon onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst noch naar Kenia waar de aanvragers momenteel verblijven. Volgens de verklaringen zou de moeder vermist zijn en de vader overleden en zijn ze familiaal geïsoleerd. De referentiepersoon verblijft al sedert 2016 in België en konden dus wel in Kenia verblijven zonder regelmatige financiële of andere hulp van derden. Het is ook niet duidelijk waarom er zo lang gewacht werd om de aanvragen in te dienen. Al deze feiten tonen niet aan dat de aanvragers 'afhankelijk' zijn van een statisch Belg. Betrokkenen leggen ook geen enkel bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie. Enkel een kopie van de verblijfstitel van de referentiepersoon, een deeltijdse arbeidsovereenkomst m.b.t. de tewerkstelling bij AZ Delta + loonbrieven (vervangingscontract) dd. 01/2024, 02/2024, 03/2024, 04/2024, 05/2024, 06/2024, 07/2024, 08/2024, 09/2024, 10/2024, 11/2024 van de referentiepersoon, loonbrieven Acerta 11/2023, 12/2023 m.b.t. de tewerkstelling voor vzw familiehelp, een getuigschrift van woonst met historiek van het adres, een sociale huurovereenkomst, de aansluiting ziekenfonds - attest mutualiteit voor gezinshereniging, een parental authority, de Authentication of civil status, een Certificate of death van de vader, foto's van een meisje en twee jongens (onduidelijk wie deze personen zijn), foto van een filmpje waarop een wastafel en een toilet te zien is, ook twee bedden waarop twee jongens zitten, Screenshots van WhatsApp berichten + gesprekken (onduidelijk naar wie), laboresultaten, een document van dokter [M.] werkzaam in het Nairobi East Hospital m.b.t. tot de diagnose gesteld aan [H. A. I.], ziekenhuisfacturen, clinical notes, de boeking van een vliegtuigticket naar Nairobi van de referentiepersoon en verschillende verslagen, rapporten en artikelen van Human Rights Watch World Report 2024, Internationale Comité van het Rode Kruis, rapport van de Secretaris-Generaal van de VN aan de VN Veiligheidsraad van 15 juni 2023 in verband met UNSOM, rapport van de Secretaris-Generaal aan de VN Veiligheidsraad van 2 februari 2024, UNSC, ACLED, EUAA, Reuters, longwarjournal, thesomalidigest.com, bmz.de, IOM Somalië, environmentalmigration.iom.int, arrest van 22 juni 2017, nr. 188.795 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), EUAA rapport 'Country Guidance Somalia 2023, OWIGO, Sihma.org, HRW, UNHCR, B Rohwerder, Amnesty International, agii.be, HvJ, C-459/20, 22 juni 2023, arrest van 7 september 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Aard van het verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU), C 624/20, EU:C:2022:639, punt 51 zijn echter geen afdoende bewijzen om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren aangaande een precare humanitaire situatie. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15,b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in hun land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Het louter inroepen van diverse

artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Op de terechtzitting stellen verzoekers dat zij afstand wensen te doen van de vordering tot schorsing. Zij stellen dat deze in het verzoekschrift werd opgenomen als gevolg van “een materiële vergissing”. Een dergelijke – manifest laattijdige – afstand op een ogenblik dat het dossier volledig in staat is en klaar voor behandeling, is weinig ernstig te noemen, te meer gelet op de belangrijke consequenties die dergelijke afstand zou hebben op het procedureverloop voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad). Nu, zoals verder blijkt, de huidige zaak in korte debatten kan worden behandeld, zou het volgen van verzoekers in hun standpunt ook net een belangrijke vertraging betekenen van de huidige procedure, omdat dit impliceert dat de zaak zou moeten worden terug-gezonden naar de griffie voor het opvragen van een synthesememorie. Verzoekers tonen bovendien niet aan dat hiervoor enige noodzaak aanwezig is en het is maar de vraag of een dergelijke vertraging in de procedure in hun belang is, nu uit hun verzoekschrift naar voren komt dat zij zo snel mogelijk hun zus in België wensen te vervoegen. De afstand wordt om voormelde redenen niet ingewilligd.

2.2. De tweede verzoeker wordt in de huidige procedure als minderjarige vertegenwoordigd door zijn voorgehouden zus met de Belgische nationaliteit. De vraag of zij de tweede verzoeker als minderjarige kan vertegenwoordigen in de huidige procedure valt in deze samen met een onderzoek van de gegrondheid van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 3, 4 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen in New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN-Kinderrechten-verdrag), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij hun middel:

“Verwerende partij weigert om verzoekende partij een humanitair visum toe te kennen. De redenen die hiervoor worden aangehaald in de bestreden beslissing zijn echter om verschillende redenen problematisch en schending de aangehaalde wetsbepalingen en beginselen.

1. Verwerende partij meent dat er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zouden zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. Deze stelling wordt gebaseerd op het volgens verwerende partij ontbreken van een aantal documenten, de legalisatie en/of de beëdigde vertaling ervan, dat er onvoldoende bewijs is dat verzoekers afhankelijk zouden zijn van hun Belgische zus en dat er niet wordt aangetoond dat verzoekers geïsoleerd leven en geen netwerk zouden hebben die de zorg voor hen zouden kunnen opnemen.

1.1. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. Zij baseert haar beslissing o.a. op de geboorteaktes die niet gelegaliseerd zijn en niet beëdigd vertaald zouden zijn, dat er geen overlijdensakte van de moeder zou neergelegd zijn, dat er voor eerste verzoeker geen officiële ongehuwdeheidsattest werd neergelegd en dat de rechterlijke beslissing niet beëdigd vertaald zou zijn.

1.1.1. Somalische documenten

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert werd door verzoekende partij wel degelijk het bewijs geleverd dat zij niet kan terugvallen op andere familieleden dan haar oudste zus.

Verzoekende partij legt daartoe o.a. volgende stukken neer:

- Kopie geboorteaktes;*
- Attesten ongehuwdheid;*
- Geldoverschrijvingen;*

- Medische attestaten;
- Bewijs regelmatig contact met en reizen van mevr. [I.] naar verzoekers;
- Rechterlijke beslissing voogdij en ouderlijk gezag aan mevr. [I.];
- Overlijdensakte vader verzoekers;
- Beeldmateriaal leefomstandigheden verzoekers

Verzoekers leggen hun geboorteaktes, hun ongehuwdheidsattesten, de rechterlijke beslissing inzake overdracht voogdij aan hun zus en de overlijdensakte van de vader van verzoekers neer om te staven dat zij al bijzonder lang werden opgevoed door hun zus en over geen andere familieleden beschikken die hen zouden kunnen opvangen.

Verwerende partij verwijt verzoeker dat de neergelegde geboorteaktes niet gelegaliseerd zijn. Nochtans maakt verzoekende partij – en is verwerende partij hier ook van op de hoogte – expliciet melding van de onmogelijkheid om Somalische documenten te laten legaliseren. Zo stelt zij in de begeleidende brief:

“Verzoekers leggen verschillende Somalische akten voor waaronder hun geboorteakte, overlijdensakte van hun vader en een rechterlijke beslissing die de afwezigheid van hun moeder vermeldt om te staven dat zij al voor zolang zij zich kunnen herinneren werd opgevoed door hun zus, en over geen andere familieleden beschikken die hen zouden kunnen opvangen.

Zoals geweten kunnen Somalische akten niet gelegaliseerd worden. Dit wil niet zeggen dat hiermee geen bewijs wordt geleverd dat verzoekers in het land van herkomst geïsoleerd leven en er geen familieleden meer hebben die voor hen kunnen zorgen of hen financieel kunnen ondersteunen.

Via de zoekfunctie van de FOD Buitenlandse Zaken wordt in zeer duidelijke bewoordingen gesteld dat Somalische documenten niet gelegaliseerd kunnen worden (stuk 21 in stukkenbundel begeleidend schrijven (stuk 4)).

Zelfs indien de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd zijn maken zij minstens een begin van bewijs uit. Naar analogie met de getrapte bewijsvoering uit artikel 12bis, §6 Vw., kan alle andere nuttige informatie in rekening worden genomen waardoor de precaire positie van verzoeker wordt gestaafd. Mochten er namelijk toch, ondanks de onmogelijkheid tot legalisatie, bepaalde twijfels zijn omtrent de gezinsband tussen verzoeker en referentiepersoon, zijn zij steeds bereid om bv. bijkomende verklaringen af te leggen bij uitnodiging.

Wat deze niet-legaliseerbaarheid van Somalische documenten betreft, kan er nog verwezen worden naar het arrest van 22 juni 2017, nr. 188.795 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een weigering gezinshereniging met een Somalische echtgenote, erkend als vluchteling in België, vernietigd heeft. In casu werden de huwelijksbanden niet bewezen geacht vanwege de afwezigheid van legalisatie en de authenticiteit van het huwelijkscertificaat kon niet worden geverifieerd. De RvV verwees daarbij onder andere naar de algemene situatie van chaos in Somalië en onmogelijkheid om documenten te legaliseren en het feit dat beide partners bescherming zochten tegen Somalische overheden. Ze konden zich dus niet richten tot de Somalische overheid of terugkeren naar Somalië om andere geldige bewijzen te bekomen. Deze algemene situatie van chaos en de onmogelijkheden om documenten te legaliseren geldt ook voor verzoeker die zijn Somalische documenten niet kan legaliseren, ook niet via de ambassade in Kenia.”

Verzoekende partij bevindt zich ook nog eens helemaal niet meer in Somalië, en gelet op de lichamelijke beperkingen van eerste verzoeker is het absoluut geen evidentie om zich opnieuw naar Somalië te begeven.

Verzoekende partij heeft al wat in haar mogelijkheid lag gedaan om alsnog documenten te verkrijgen en heeft zich daarom dan ook gewend tot de Somalische ambassade te Nairobi, Kenia, waar zij o.a. geboorteaktes hebben verkregen.

De geboorteaktes werden dus afgeleverd door de Somalische ambassade te Nairobi en er werd meteen een Engelse versie voorzien waardoor een beëdigde vertaling onnodig was. Verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij.

Verwerende partij erkent bovendien zelf dat het onmogelijk is Somalische documenten te legaliseren. Zoals in de begeleidende brief naar verwezen wordt via de zoekfunctie van de FOD Buitenlandse Zaken in zeer duidelijke bewoordingen gesteld dat Somalische documenten niet gelegaliseerd kunnen worden (stuk 21 in stukkenbundel begeleidend schrijven (stuk 4 bij dit verzoekschrift)). Uit het bericht op de website blijkt ook dat Somalische documenten evenmin kunnen gelegaliseerd worden door de ambassade in Nairobi, Kenia. Verzoekende partij kan bijgevolg nergens terecht voor de legalisatie van haar documenten.

Gelet op al het voorgaande is het bijzonder onredelijk van verwerende partij om verzoekende partij te verplichten de documenten die zij heeft verkregen van de enige administratie die in het land die (bepaalde) documenten überhaupt kan afleveren, te laten legaliseren. Zij erkent namelijk zelf dat dit absoluut niet kan en verwacht op die manier van haar het onmogelijke.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen gesteld dat er geen overlijdensakte werd voorgelegd van de moeder van verzoekende partij. Over de moeder werd steeds verklaard dat zij vermist is geraakt en dit wordt bevestigd door de rechterlijke beslissing die werd neergelegd. Over de overlijdensakte van de vader die verzoekende partij heeft neergelegd, lijkt verwerende partij niets te motiveren, terwijl dit eveneens een essentieel onderdeel uitmaakt om te mate van familiaal geïsoleerd bestaan van verzoekende partij en hun afhankelijkheid ten aanzien van hun Belgische zus, referentiepersoon, te bepalen. Alleen hieruit blijkt al de onzorgvuldige besluitvorming door verwerende partij.

Over de rechterlijke beslissing wordt in deze zin enkel gesteld

“Volgens de ingediende documenten, die niet door een beëdigde vertaler zijn vertaald, blijkt dat [I. D.] sinds 07/07/2016 de voogdij had over de kinderen. Het is onduidelijk wie de voogd van de kinderen was tot op heden.”

Gelet op het gegeven dat de rechterlijke beslissing nog steeds geldig is, en er geen nieuwe overdracht van voogdijschap is geweest, is dit net bevestiging dat referentiepersoon nog steeds de voogd is van haar minderjarige broer, tweede verzoeker. Met betrekking tot haar broer die inmiddels meerderjarig geworden is, eerste verzoeker, toont het document nog steeds aan dat referentiepersoon gedurende zijn minderjarigheid zijn voogd was en dat er dus een bijzondere afhankelijkheidsband tussen referentiepersoon en beide verzoekers bestond en bestaat.

Waar verwerende partij de opmerking maakt dat dit document niet door een beëdigde vertaler vertaald zou zijn, moet vastgesteld worden dat de rechterlijke beslissing meteen door een Engelstalige vertaling werd voorzien door de rechtbank zelf (stuk 11 en 12 in stukkenbundel begeleidend schrijven (stuk 4 bij dit verzoekschrift)).

Indien verwerende partij met haar bemerking dat de geboorteaktes en de rechterlijke beslissing niet beëdigd vertaald zijn bedoelt dat de documenten niet werden vertaald naar één van de officiële landstalen in België, moet er opgemerkt worden dat zij dit niet zo specificeert in haar beslissing en dat zijzelf op haar website aangeeft Engelstalig opgestelde documenten te aanvaarden :

“Indien ze in een andere taal dan het Duits, het Engels, het Frans of het Nederlands zijn opgesteld, moeten ze door een beëdigde vertaler worden vertaald.”

Verwerende partij meent nog dat er geen officiële akte van celibaat voor eerste verzoeker werd neergelegd. Aangezien voor zowel eerste verzoeker [I. H. A.] als voor tweede verzoeker [I. O. A.] eenzelfde akte van celibaat werd neergelegd en verwerende partij de neergelegde akte voor [I. O. A.] dan wel lijkt te aanvaarden, is niet duidelijk waarom dezelfde akte voor eerste verzoeker [I. H. A.] in vraag wordt gesteld.

Bovendien moet vastgesteld worden dat beide aktes inclusief eraan gehechte Engelse vertaling een rechterlijke beslissing betreft en wel degelijk moet gezien worden als een officiële akte. Ook hier is niet duidelijk uit de beslissing waarom verwerende partij dit document niet aanvaard, en schendt zij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ook stelt verwerende partij dat er geen documenten zijn die aantonen dat verzoekers alleen in Kenia verblijven en tot hetzelfde huishouden behoren. Zij geeft als voorbeeld daartoe het neerleggen van een “UNRWA-certificaat”, niet alleen niet van toepassing voor verzoekers, zij miskent daarboven de precaire situatie waarin verzoekers zich bevinden, waaronder die van een onwettig verblijf in Nairobi waarbij zij bij geen enkele organisatie of instantie geregistreerd zijn. Verzoekers hebben daarom ook beeldmateriaal neergelegd, het enige stavingselement dat ze hiertoe konden bekomen, waaruit hun huidige verblijfsomstandigheden blijken en dat zij alleen in Kenia verblijven, behorend tot hetzelfde huishouden. Verwerende partij heeft hier niets mee gedaan in haar beoordeling.

Ten slotte verwijst verwerende partij in dit kader nog naar verklaringen door referentiepersoon gedaan gedurende haar procedure verzoek om internationale bescherming waar zij heeft gesteld nog een grootmoeder en oom in het land van herkomst te hebben. Referentiepersoon doorliep haar procedure verzoek om internationale bescherming in de periode 2016-2017. Het is dan ook niet zo raar dat familieleden sindsdien zijn komen te overlijden. Referentiepersoon geeft aan destijds al verklaard te hebben dat de grootmoeder in 2017 reeds overleden was, dat haar oom in 2018 werd vermoord door Al-Shabaab, en dat er bovendien zelfs geen goed contact was met deze oom omdat de vader van verzoekende partij geen goede band had met zijn broer.

Verwerende partij baseert zich met haar stelling op de situatie hoe zij was in 2016-2017, i.e. meer dan acht jaar geleden. Dit kan bezwaarlijk actueel worden genoemd en is niet representatief voor de situatie waarin verzoekende partij zich thans bevindt in Somalië, of het familiaal netwerk dat zij daar heeft.

Waar verwerende partij de verwantschap nog in vraag stelt van verzoekende partij, moet erop gewezen worden dat zij verwijst naar de verklaringen gedaan door verzoekende partij in kader van haar verzoek om internationale bescherming, waarbij referentiepersoon ook een familiaal overzicht dient te geven en zij aldus over haar administratief dossier beschikt die de verwantschapsband mee kan staven.

Het getuigt dan ook van bijzonder slechte wil van verzoekende partij om louter op basis van bovenstaande te besluiten dat niet voldoende werd aangetoond dat verzoekende partij over geen andere familieleden meer beschikt om haar op te vangen.

Artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt namelijk:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

In dezelfde lijn stelt artikel 12bis, §5 van de Vreemdelingenwet:

“Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al

bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”

Zelfs indien voorgelegde documenten niet gelegaliseerd zijn maken zij minstens een begin van bewijs uit. Daarnaast had verwerende partij zich, naar analogie met de getrapte bewijsvoering uit artikel 12bis §6 Vw., moeten baseren op alle andere nuttige informatie waardoor verzoekers precare positie wordt gestaafd.

Zo had verwerende partij onder meer rekening moeten houden met de totaliteit van de verklaringen die de zus heeft afgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, waarbij ook haar familiale banden werden bevestigd.

Mochten er toch bepaalde twijfels zijn omtrent de gezinsband tussen verzoekers en hun zus had verwerende partij hen steeds kunnen uitnodigen om bijkomende verklaringen af te leggen, quod non. Door hier niet te zijn overgegaan ondanks het expliciete voorstel hiertoe door verzoekende partij in haar begeleidend schrijven, dient schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht vastgesteld te worden.

1.1.2. Andere familieleden

Zoals supra aangetoond blijkt overduidelijk uit alle elementen in het dossier dat verzoekende partij reeds sedert lange tijd deel uitmaakt van het gezin van haar oudere zus. De vader is al geruime tijd overleden, de moeder is al geruime tijd vermist; beide feiten zijn neergelegd in een rechterlijke beslissing. Voogdij werd overgedragen op referentiepersoon waarmee verzoekende partij steeds heeft samengewoond tot aan het vertrek van referentiepersoon uit Somalië, ook toen de voogdij nog niet officieel was overgedragen op referentiepersoon. Zij heeft steeds een opvoed- en voorbeeldfunctie ingevuld voor haar broers.

Ook wat betreft de grootmoeder en oom die verwerende partij aanhaalt, wordt naar de uiteenzetting hierboven verwezen en naar dat verwerende partij zich baseert op de verklaringen over de familiale situatie van meer dan 8 jaar geleden.

Toen verzoekende partij initieel achterbleef in Somalië, werd zij ook enkel en alleen maar door een buurvrouw voor enige tijd verder geholpen. Deze buurvrouw stierf in 2022 waarna referentiepersoon des te meer alles op alles zette om haar broers, verzoekende partij, in Kenia te krijgen, en vervolgens naar België. Verzoekers in Kenia krijgen alleen al betrof een lange procedure en een werk van lange adem. Het kan verzoekende partij en referentiepersoon daarom niet verweten worden “zo lang gewacht” te hebben alvorens aanvragen in te dienen, zoals verwerende partij stelt. Verzoekende partij en referentiepersoon hebben zich steeds beholpen met het weinige dat ze hadden en een netwerk die hen volledig ontbrak. De familie was volledig uit elkaar gevallen gelet op het overlijden van verschillende familieleden, en zowel in Somalië als in Kenia kon verzoekende partij enkel rekenen op een enkele buurvrouw die hoegenaamd geen ernstig sociaal-familiaal netwerk kunnen uitmaken. Het is logisch dat verzoekende partij en referentiepersoon zich dan al helemaal genoodzaakt zagen te pogen verzoekende partij referentiepersoon te laten vervoegen in België.

Verzoekende partij heeft geen enkel ander familielid meer in Somalië waarop zij zou kunnen terugvallen, behalve haar oudere zus. Dat verzoekende partij eerst werd achtergelaten bij een buurvrouw in Somalië en vervolgens bij een buurvrouw in Nairobi, Kenia, is een keuze die verzoekende partij en referentiepersoon noodgedwongen hebben gemaakt.

Het is overduidelijk dat verzoekende partij zich heden in Nairobi, Kenia bevindt, waar zij namelijk de visumaanvraag heeft ingediend. Verwerende partij was hier onmiskenbaar van op de hoogte.

Mocht verwerende partij toch nog twijfels hebben omtrent overige familiale relaties of de actuele situatie had zij steeds om bijkomende inlichtingen kunnen verzoeken, quod non.

Het is dan ook logisch en niet onredelijk dat de familiale situatie ten tijde van het verzoek om internationale bescherming van referentiepersoon niet langer overeenstemt met de actuele toestand.

De harde realiteit is dat verzoekers hun land verlieten en inmiddels alleen in Nairobi, Kenia zijn achtergebleven. Zij beschikken niet over de middelen of de mogelijkheden om in hun levensonderhoud te voorzien en zijn meer dan ooit aangewezen op de steun van hun zus en de goodwill van een enkele persoon rondom zich in Nairobi.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat verwerende partij op ernstige wijze rekening heeft gehouden met alle daartoe relevante stukken, waaronder de overlijdensakte van de vader, om de familiale situatie in kaart te brengen. Zij besloot bovendien de actuele toestand niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekers. Dergelijke houding getuigt van een totaal gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij, en is strijdig met bovenvermelde rechtsbepalingen.

1.2. Verwerende partij meent dat er geen bewijs voorligt dat referentiepersoon de (enige) financiële steun voor verzoekers is, dat er geen bewijs voorhanden is dat hij niet over andere familieleden zou beschikken die hem financieel kunnen ondersteunen.

Zoals hierboven opgemerkt heeft verzoekende partij geen andere familieleden meer die haar financieel zouden kunnen ondersteunen. Daarnaast is zij in de complete onmogelijkheid om zelf in hun levensonderhoud te voorzien aangezien eerste verzoeker een ernstige lichamelijke beperking is waardoor hij verlamd is geraakt, en tweede verzoeker dag en nacht voor hem instaat. Bovendien beschikken zij niet over de juiste verblijfsdocumenten in Kenia om te kunnen werken.

Niet alleen is het volstrekt onredelijk om in dergelijke omstandigheden te verwachten dat verzoekende partij in haar eigen levensonderhoud kan voorzien, maar daarnaast is het verzoekende partij dus ook niet toegelaten om te werken in Nairobi. Zij werd initieel in Somalië, na vertrek van referentiepersoon, in beperkte mate financieel ondersteund door de Somalische buurvrouw daar, en wordt sinds het overlijden van deze buurvrouw en sinds verblijf in Nairobi financieel ondersteund door referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien.

Verzoekers vragen zich bijgevolg af welke familieleden hen zouden moeten ondersteunen volgens verwerende partij, en hoe zij in zijn levensonderhoud zouden moeten kunnen voorzien indien hun zus hen niet zou helpen.

Concreet betroffen de geldoverschrijvingen die werden neergelegd twee geldoverschrijvingen op naam van ontvanger "[D. A. B.]", de overige vijf overschrijvingen – waarbij verwerende partij de geldoverschrijving van 8 juni 2024 lijkt te hebben gemist – gebeurde vanaf 2024 wel degelijk op naam van ontvanger "[O. A.]", tweede verzoeker. Referentiepersoon geeft aan dat dhr. [D. A. B.] een oom van een vriendin van referentiepersoon is die in desbetreffende periodes in Nairobi was en de gelden kon overmaken aan verzoekers aangezien zij op dat moment niet de nodige administratieve middelen hadden om geld te kunnen ontvangen.

3. Wat de toepassing van artikel 8 EVRM betreft, bevestigt verwerende partij enerzijds dat uit rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige zus en broer onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt

"indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond."

en meent zij aldus eerder impliciet dat een dergelijke afhankelijkheid niet zou bestaan, zelfs al verwijst zij wel degelijk naar minstens de financiële steun van referentiepersoon aan verwerende partij die een gewoonlijke affectieve band overstijgt.

Artikel 8 EVRM voorziet:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM waarborgt aan elke persoon dat hij of zij een gezinsleven moet kunnen uitoefenen. Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is een familie of een gezin. Deze beoordeling is een feitenkwestie.

Indien uit de feiten blijkt dat er een gezinsleven bestaat, bestaat er onder artikel 8 EVRM een negatieve verplichting voor de lidstaten om zich te onthouden van elke disproportionele inmenging. Ook bestaan er positieve verplichtingen waarbij de overheid moet streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge. Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied.

Het is niet omdat artikel 10 Vw. in casu niet van toepassing is, dat de toepassing van het recht op gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM verhindert wordt.

Tussen minderjarige en meerderjarige siblings kan er sprake zijn van een effectief gezinsleven en een wederzijdse band van afhankelijkheid. Paragraaf 2 van artikel 8 EVRM impliceert dat een weigering van een visum enkel legitiem kan zijn als dit noodzakelijk is in het licht van bepaalde legitieme doeleinden in een democratische samenleving (zie bvb. EHRM, Sen vs. Pays-Bas, 21 december 2001, §31). De overheid heeft een positieve verplichting om een juist evenwicht te behouden tussen de individuele belangen en de gemeenschappelijke belangen van de maatschappij.

In elk geval nopen de omstandigheden waarin vluchtelingen ongewild gescheiden werden van familieleden, tot een exceptionele behandeling van hun aanvraag tot gezinshereniging.

Overweging 8 van de Richtlijn inzake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003) erkent tevens in die zin dat

"[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Zo preciseert UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van onderdanen van derde landen die in de Europese Unie verblijven dat

"gezinshereniging een fundamenteel aspect is van de normalisering van de levens van mensen die vervolging of ernstig gevaar ontvlucht zijn en die hun gezin kwijtgeraakt zijn toen ze werden verdreven en moesten vluchten."

Ook de Europese Commissie besluit in die zin:

Bij het omzetten en toepassen van deze bepalingen moeten de lidstaten bijzondere aandacht schenken aan de situatie van vluchtelingen die gedwongen hun land ontvluchten en belet is aldaar een gezinsleven te leiden.”

De recente rechtspraak van het EHRM gebiedt dan ook heel duidelijk een andere soort beoordeling van aanvragen gezinshereniging, indien het familieleden van vluchtelingen betreft. Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland (zie bijvoorbeeld EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, §73-75); EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54).

De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen.

In die zin bepaalt het UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek over gezinshereniging dat:

« the strict interpretation of the family definition (...) is a cause for concern where it does not take into account the particular situation of refugee families including cases where non-biological children, nieces and nephews have become part of the family as a consequence of persecution or forced displacement. » « Besides the notion of the nuclear family, UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination:

Dependency may usually be assumed to exist when a person is under the age of 18 years, but continues if the individual (over the age of 18) in question remains within the family unit and retains economic, social and emotional bonds. Dependency should be recognized if a person is disabled and incapable of self-support, either permanently or for a period expected to be of long duration. Other members of the household may also be dependents, such as grandparents, single/lone brothers, sisters, aunt, uncles, cousins, nieces, nephews, grandchildren; as well as individuals who are not biologically related but are cared for within the family unit»

In artikel 10, lid 2 van de Richtlijn gezinshereniging wordt expliciet bepaald dat de lidstaten het toepassingsgebied mogen uitbreiden door gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toe te staan indien deze ten laste komen van de vluchteling.

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge zoveel mogelijk door humanitaire motieven te laten leiden, aangezien artikel 10, lid 2, geen beperkingen stelt aan de mate van verwantschap van “niet in artikel 4 genoemde gezinsleden”. Het begrip “afhankelijkheid” is de doorslaggevende factor.

Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van “afhankelijk” of “ten laste komend” gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie. Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinshereniger en het gezinslid.

De Europese Commissie stelt aldus vast dat:

“Bijgevolg kan “afhankelijkheid” verschillen naar gelang de betrokken situatie en het specifieke gezinslid. Om vast te stellen of gezinsleden ten laste zijn, moet de lidstaat beoordelen of zij, gelet op hun financiële en sociale omstandigheden, behoefte hebben aan materiële steun voor om te voorzien in hun levensbehoeften in hun land van herkomst of het land waar ze vandaan kwamen bij de indiening van hun verzoek om gezinshereniging.

In casu is er zeker sprake van een sterk afhankelijke gezinsband tussen verzoekers en zijn zus als referentiepersoon.

Verwerende partij voert echter geen enkel ernstig en adequaat onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Zoals supra aangetoond heeft verzoekende partij wel degelijk aannemelijk gemaakt dat haar oudere zus in België de enige nog levende familieleden zijn die zij heeft en waar zij zich op veilige wijze bij zou kunnen vestigen. De sterk afhankelijke familieband blijkt duidelijk uit het dossier, waardoor verwerende partij deze in rekening had moeten brengen bij de beoordeling van de aanvraag, quod non.

Verzoekende partij werd gedurende belangrijke levensjaren opgevoed en grootgebracht door hun oudere zus. Zij vervulde sinds de vermissing van hun moeder een moederrol in hun leven. Verzoekende partij maakt al jaar en dag deel uit van het gezin van referentiepersoon en is inmiddels volledig afhankelijk van haar ondersteuning om te overleven, zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

Bovendien blijkt uit de gebrekkige motivering rond artikel 8 EVRM niet dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de ernstige lichamelijke beperkingen van eerste verzoeker [I. A. H.], en het feit dat hun minderjarige broer, tweede verzoeker [I. O. A.] volledig voor hem moet instaan. Over de medische attesten die werden neergelegd stelt verwerende partij enkel:

“Uit de voorgelegde medische documenten blijkt dat er sprake is van medische problematiek. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet, noch wordt onderbouwd, dat een operatie buiten Kenia en specifiek in België noodzakelijk is.”

Vervolgens haalt verwerende partij aan dat de procedure dient gevolgd te worden om een visumaanvraag om medische redenen in te dienen.

Verwerende partij gaat hier volledig voorbij aan het gegeven dat de medische attesten niet noodzakelijk werden neergelegd om een medische behandeling in België te beargumenteren, maar net om de ernstige kwetsbaarheid van eerste verzoeker te onderlijnen, alsook de daaraan gekoppelde kwetsbaarheid van tweede verzoeker die hierdoor als minderjarige volledig instaat voor zijn broer, en op zijn jonge leeftijd de functie van mantelzorg op zich om moet nemen zonder ruimte voor zijn eigen verdere ontwikkeling.

Wanneer verwerende partij vervolgens in beperkte zin artikel 8 EVRM aanhaalt, vermeldt zij de medische problematiek en dus de ernstige lichamelijke beperking van eerste verzoeker die vanzelfsprekend voor een bijkomende afhankelijkheid zorgt, helemaal niet, terwijl dit essentieel is om de afhankelijkheidsband te kunnen kaderen.

Waar verwerende partij de medische attesten in vraag probeert te stellen, moet vastgesteld worden dat het geen vereiste is voor de echtheid van medische attesten dat deze zijn opgesteld door een arts erkend door de Belgische ambassade, alsook dat uit haar motivering niet blijkt waarom zij meent dat de medische documenten niet authentiek zouden zijn. Het ene attest is afkomstig van "Nairobi East Hospital LTD", opgesteld door dr. [M. K.], gedateerd en gehandtekend; en het tweede attest betreft een attest van "Kijabi Hospital" in Nairobi. Verwerende partij motiveert niet waarom de authenticiteit van deze attesten in twijfel getrokken dient te worden, terwijl het attesten betreft van ziekenhuizen die makkelijk online op te zoeken zijn, terwijl niets op de attesten zelf enige vraag doen rijzen over de echtheid ervan en in ieder geval motiveert verwerende partij hier niets over, en terwijl beide attesten een behandelende arts vermelden, waarbij één attest duidelijk gehandtekend en gedateerd is. Dat verwerende partij vervolgens stelt dat "betrokkenen het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moeten kunnen aantonen" alsof zij dat o.a. met deze medische attesten niet hebben gedaan, wijst minstens op een onzorgvuldig onderzoek en onzorgvuldige besluitvorming.

Zowel de materiële als affectieve afhankelijkheid van verzoekers ten aanzien van de oudere zus moet aldus vastgesteld worden. Indien verzoekende partij, waaronder een minderjarige verzoeker, niet wordt herenigd met haar oudere zus, brengt dit onvermijdelijk een schending van artikel 8 EVRM mee.

Verwerende partij diende daarbovenop in rekening te brengen dat er in casu een onoverkomelijk obstakel bestaat om het gezinsleven uit te oefenen in het land van herkomst. De oudere zus van verzoeker, die de ouderlijke zorg na het overlijden respectievelijk vermissing van de ouders heeft overgenomen, verblijft in België onder een statuut van internationale bescherming. Het familieleven tussen verzoekers en hun oudere zus kan dus niet meer worden uitgeoefend in Somalië.

Hoewel dit volgens het EHRM een essentiële factor vormt in de beoordeling onder artikel 8 EVRM (zie EHRM, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, n° 504355/99, §39; EHRM, Antwi e.a. t. Noorwegen, n° 26940/10, §§ 88-89, 14 februari 2012; EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 66; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, n° 52701/09, 10 juli 2014, §44), werd dit element volledig genegeerd door verwerende partij.

Daarnaast kan men ook onmogelijk van verzoekers zus verwachten zich te hervestigen in Kenia. Zij heeft in België samen met haar kind het centrum van haar belangen. Moeten afreizen naar Kenia om haar familieleden bij te staan, tast haar privé- en gezinsleven aan. Er kan niet redelijkerwijze verwacht worden van haar dat zij telkens afreist naar verzoekende partij. Dit is zowel op financieel als op emotioneel vlak niet realistisch, en maakt bovendien een inbreuk uit op haar recht op vrij verkeer als unieburger en doet afbreuk aan het nuttige effect van haar unieburgerschap.

De afhankelijkheidsverhouding kan vastgesteld worden op basis van de noodzakelijke financiële, materiële en affectieve steun die mevr. [I. D.] biedt aan verzoekende partij, die zij enkel op ernstige wijze kan bieden door het grondgebied van de EU te verlaten. Daarnaast is er nog de uiterst bijzondere situatie waarin cliënten zich bevinden in Kenia én Somalië, zie later.

Verwerende partij maakt een foute inschatting van de afhankelijkheidsrelatie en houdt hierbij geen rekening met de neergelegde medische attesten die hier een essentieel onderdeel van uitmaken, wat op zich naast een schending van artikel 8 EVRM, ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt.

Het begrip afhankelijkheid mag bovendien niet te strikt worden opgevat. In deze zin benadrukt de Europese Commissie uitdrukkelijk dat er sprake kan zijn van afhankelijkheid tussen sibilings die geen ouders meer hebben. Ook komt niet alleen financiële, maar tevens emotionele afhankelijkheid in aanmerking. Uit het dossier blijkt duidelijk dat referentiepersoon de enige persoon en het enige familielid is die de zorg voor verzoekers zou kunnen opnemen. Tweede verzoeker neemt nu als minderjarig kind de volledige zorg van eerste verzoeker op zich gelet op zijn ernstige lichamelijke beperking. Vanzelfsprekend heeft dit invloed op zijn eigen persoonlijke en educatieve ontwikkeling als kind en wordt hiermee geraakt aan het hoger belang van het kind, zie ook later. Er is dus wel degelijk sprake van een sterk emotionele, materiële en financiële afhankelijkheid tussen verzoekers en hun oudere zus in België. Ook dit element wordt door verwerende partij niet in aanmerking genomen.

Op al deze punten schat verwerende partij het gezinsleven van verzoekers en referentiepersoon, alsook haar eigen verplichtingen onder artikel 8 EVRM, verkeerd in. Zij heeft ook op dit vlak de beslissing onzorgvuldig voorbereid en een totaal onredelijke positie ingenomen ten opzichte van de stukken in het administratief dossier. Daarom schendt verwerende partij artikel 8 EVRM, de haar opgelegde motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

4. Verzoekende partij zet in een begeleidend schrijven ter aanvulling toegevoegd aan de visumaanvraag uiteen waarom artikel 20 VWEU zou toegepast moeten worden:

“Indien niet voldaan is aan nationale voorwaarden voor gezinshereniging, wordt op basis van unierecht alsnog een verblijfsrecht toegekend aan een derdelands familielid die ‘afhankelijk’ is van een statische Belg.

Artikel 20 VWEU dat het burgerschap van de unie bepaalt, verleent unieburgers

“een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (binnen de beperkingen van het Verdrag en de regels ter uitvoering daarvan).”

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ) verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale weigeringen die tot gevolg hebben dat aan unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de voornaamste rechten die aan hun status ontleend worden.

Onder dergelijke nationale maatregelen vallen volgens het HvJ ook weigeringen van verblijf aan derdelands familieleden van unieburgers. Het HvJ meent namelijk dat er bijzondere situaties bestaan waarin een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend aan het derdelands familielid, zelfs al heeft de unieburger zijn recht van vrij verkeer niet uitgeoefend. Er is sprake van zo'n situatie wanneer het unieburgerschap haar nuttige werking verliest omdat de weigering om een verblijfsrecht te geven aan een derdelands familielid ertoe leidt dat de unieburger feitelijk gedwongen wordt om het grondgebied van de EU in zijn geheel te verlaten.

Het HvJ specificeert verder dat er in bovengenoemd geval enkel sprake kan zijn van een afbreuk aan het nuttige effect van het unieburgerschap wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen unieburger en zijn derdelands familielid. Die afhankelijkheidsverhouding moet van die aard zijn dat het ertoe zou leiden dat de unieburger gedwongen wordt de derdelander te vergezellen en het grondgebied van de unie moet verlaten.

Een meerderjarig derdelands familielid van een statische Unieburger zou dus toch een verblijfsrecht hebben en dit op grond van artikel 20 VWEU wanneer er tussen beiden een dergelijke afhankelijkheid bestaat dat de statische Unieburger de Europese Unie zou moeten verlaten indien zijn familielid geen verblijfsrecht krijgt.

Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van 27 mei 2021, nr. 255139 dat gestoeld is op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ), meer bepaald het HvJ-arrest RH van 27 februari 2020, nr. C-836/18 blijkt dat de afhankelijkheid niet financieel van aard moet zijn, maar ook materieel, logistiek of affectief kan zijn.

In het RH-arrest bouwt het HvJ verder op zijn rechtspraak zoals vastgelegd in het K.A.-arrest van 8 mei 2018, nr. C-82/16. Volgens deze rechtspraak kan een derdelands familielid van een statische Unieburger in zeer bijzondere situaties – alhoewel niet voldaan is aan de voorwaarden voor gezinshereniging – een verblijfsrecht krijgen in de lidstaat waarvan de unieburger onderdaan is. De Dienst Vreemdelingenzaken moet hierbij rekening houden met alle relevante omstandigheden.”

Na verdere uiteenzetting over de toepassing van artikel 20 VWEU wordt er overgegaan tot een concrete toepassing op de situatie van verzoekende partij, waarbij wordt gesteld:

“Wat mijn cliënten en mevr. [I.] betreft, is er sprake van een afhankelijkheidsverhouding die inderdaad bestaat tussen hen én van een bijzondere situatie waarin cliënten zich bevinden waardoor de toepassing van artikel 20 VWEU zich opent. Het betreft hier een situatie waarbij mevr. [I.] als statische Belg en dus als statische Unieburger het grondgebied van de unie mogelijks zal moeten verlaten om haar derdelands familieleden te kunnen vergezellen.

Mevr. [I.] probeert verzoekers in de mate van het mogelijke te bezoeken zodat zij hen ook in persoon ondersteuning kan bieden. Cliënten zitten in onwettig verblijf in Kenia met risico op teruggrijping naar Somalië en hebben gelet op de specifieke elementen in hun dossier zoals de ernstige fysieke beperking van verzoeker [I. H. A.] niet de mogelijkheden om in hun eigen levensonderhoud te voorzien. Zij zijn volledig afhankelijk van mevr. [I.] en dit zal ook nog zo voor vele jaren zijn. Van haar kan niet verwacht worden dat zij telkens afreist naar Kenia om haar broers verder te kunnen ondersteunen. Zoals blijkt uit eerder naar verwezen HvJ-rechtspraak bestaat de afhankelijkheidsverhouding niet enkel uit een financiële verhouding, maar kan die verhouding ook materieel, logistiek of affectief zijn.

Mevr. [I.] heeft haar centrum van belangen in België. Moeten afreizen naar Kenia om haar familieleden bij te staan, tast haar privé- en gezinsleven aan. Opnieuw, er kan niet redelijkerwijze verwacht worden van haar dat zij telkens afreist naar Kenia. Dit is zowel op financieel als op emotioneel vlak niet realistisch.

De afhankelijkheidsverhouding kan vastgesteld worden op basis van de noodzakelijke financiële, materiële en affectieve steun die mevr. [I. D.] biedt aan cliënten, die zij enkel op ernstige wijze kan bieden door het grondgebied van de EU te verlaten. Daarnaast is er nog de uiterst bijzondere situatie waarin cliënten zich bevinden in Kenia én Somalië, zie eerder.”

Verwerende partij laat na hierrond afdoende te motiveren, maar verwijst wel naar de analyse hierrond door de raadsman van verzoekers in het begeleidend schrijven. Zo geeft zij het volgende aan:

“De advocaat verwijst ook naar de toepassing van artikel 20 VWEU, dat stelt dat indien niet voldaan is aan nationale voorwaarden voor gezinshereniging (wat inderdaad zo is bij deze aanvraag), wordt op basis van unierecht alsnog een verblijfsrecht toegekend aan een derdelands familielid (in casu de aanvragers) die ‘afhankelijk’ zijn van een statische Belg (de referentiepersoon in de aanvraag).”

Zij bevestigt dus de mogelijke toepassing van dit artikel, maar bijkomstig motiveert zij niet of niet rekening houdend met alle relevante elementen dat er geen afhankelijkheid zou bestaan. Zo stelt zij na bovenstaande paragraaf meteen:

“Er wordt verklaard dat het voor de referentiepersoon onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst noch naar Kenia waar de aanvragers momenteel verblijven. Volgens de verklaringen zouden moeder vermist zijn en de vader overleden en zijn ze familiaal geïsoleerd. De referentiepersoon verblijft al sedert 2016 in België en konden dus wel in Kenia verblijven zonder regelmatige financiële of andere hulp van derden. Het is ook niet duidelijk waarom er zo lang gewacht werd om de aanvragen in te dienen. Al deze feiten tonen niet aan dat de aanvragers ‘afhankelijk’ zijn van een statische Belg.”

Uit deze motivering weergegeven in bovenstaande citaat is voor de analyse van de afhankelijkheid enkel van belang:

- dat de moeder vermist is, de vader overleden en dat verzoekers familiaal geïsoleerd leven;
- dat verwerende partij meent op basis van haar lezing van de gegevens dat verzoekers lange tijd in Kenia konden verblijven zonder regelmatige financiële of andere hulp van derden;

Dat referentiepersoon niet kan terugkeren naar haar land van herkomst noch naar Kenia omdat dit haar recht op vrij verkeer als unieburger raakt en afbreuk doet aan het nuttige effect van haar Unieburgerschap, zegt niet op rechtstreekse, directe wijze iets over de afhankelijkheidsband tussen verzoekers en referentiepersoon.

Dat verwerende partij meent dat er “zo lang gewacht” werd om de aanvragen in te dienen zegt evenmin op rechtstreekse, directe wijze iets over de afhankelijkheidsband tussen verzoekers en referentiepersoon.

Verzoekende partij heeft in haar begeleidend schrijven gewezen op de minimale hulp die zij krijgen door een buurvrouw in Kenia. Referentiepersoon laat weten dat zij er in 2022 alles aan gedaan had om verzoekers naar Kenia te krijgen na het overlijden van de Somalische buurvrouw die in Somalië ondersteuning bood, samen met referentiepersoon. Het was ook in 2022 dat eerste verzoeker gewond geraakte bij een ongeval en ernstige lichamelijke beperkingen opliep waardoor hij nu verlamd is.

De voorbereidingen die referentiepersoon diende te treffen om verzoekers eerst naar Kenia te krijgen en vervolgens om mogelijkheden te bekijken om hen haar te laten vervoegen in België, alsook de nieuwe situatie gecreëerd door het ongeval, waren niet evident. Simpelweg stellen dat verzoekende partij en referentiepersoon “zo lang gewacht” hebben, zegt hoe dan ook sowieso niets over de afhankelijkheidsband zelf. Er kunnen tal van redenen zijn waarom niet meteen kon worden overgegaan tot de start van een procedure. Verwerende partij heeft compleet nagelaten dit op enige manier te bevragen en van verzoekende partij kan niet verwacht worden te weten dat ook dit een element is waarover zij bij de aanvraag informatie dient te verschaffen.

Wat dan de twee overige punten uit het geciteerde paragraaf betreft die wél van groter belang zijn voor de beoordeling van de afhankelijkheidsband, stelt verwerende partij allereerst verkeerdelijk dat “volgens de verklaringen” de moeder vermist zou zijn en de vader overleden. Deze elementen worden niet slechts op basis van verklaringen gestaafd, maar met een rechterlijke beslissing waarbij voogdij werd overgedragen op referentiepersoon, alsook met een overlijdensakte van de vader. Wat betreft de stelling dat verzoekers lange tijd in Kenia hebben kunnen blijven zonder regelmatige financiële of andere hulp van derden, kan er gewezen worden op het geheel van de feiten, namelijk dat verzoekers eerst nog een tijd in Somalië verbleven waar zij werden ondersteund door een Somalische buurvrouw, om pas rond 2022 naar Kenia te vertrekken waar referentiepersoon in de daaropvolgende jaren financiële en materiële ondersteuning kon bieden, alsook was er nog de (weliswaar bijzonder minimale hulp) van de buurvrouw in Nairobi zelf.

Verwerende partij meent dat “al deze feiten” dan niet aantonen dat de aanvragers afhankelijk zouden zijn van een statische Belg. Niet alleen volstaan deze door haar aangehaalde punten die te herleiden zijn tot slechts twee factoren waarvan één verkeerdelijk weergegeven (stavingselementen rond afwezigheid ouders) en waarbij bij het ander geen rekening wordt gehouden met het geheel van de situatie van verzoekers (financiële en andere hulp), absoluut niet om tot een gebrek aan afhankelijkheidsband te komen; bovendien houdt verwerende partij opnieuw geen rekening met een cruciaal element in het dossier, namelijk de ernstige fysieke beperkingen van eerste verzoeker die hem bedlegerig maken, zoals geattesteerd.

Niet alleen toont dit zijn bijzondere kwetsbaarheid, het heeft ook invloed op de kwetsbaarheid van tweede verzoeker, reeds kwetsbaar als minderjarige, maar bijkomend omdat hij als minderjarige volledig instaat voor de verzorging van zijn volwassen broer, met impact op zijn eigen ontwikkeling als kind.

Verwerende partij neemt dit niet mee in haar analyse rond de afhankelijkheidsband tussen verzoekers en referentiepersoon, terwijl dit erg duidelijk een essentieel element daarvan is, noch motiveert zij waarom de medische toestand van eerste verzoeker hierin niet relevant zou zijn.

Ten slotte stelt verwerende partij – los van enige toepassing of vermelding van artikel 20 VWEU – nog dat betrokken “geen enkel bewijs voor[leggen] met betrekking tot hun eigen specifieke situatie”, om vervolgens een halve pagina te wijden aan neergelegde stukken en toegevoegde landeninformatie met betrekking tot de eigen specifieke situatie van verzoekers. Dit is niet ernstig te noemen.

Wat ook niet ernstig te noemen is, is dat ook beeldmateriaal werd neergelegd bij de aanvraag, en dat verwerende partij in de opsomming van neergelegde stukken stelt:

“foto’s van een meisje en twee jongens (onduidelijk wie deze personen zijn)”, “foto van een filmpje waarop een wastafel en een toilet te zien is, ook twee bedden waarop twee jongens zitten”

Het "meisje", referentiepersoon, en de "twee jongens", verzoekers, die te zien zijn op deze foto's, hadden gelet op de neergelegde overheidsdocumenten en identiteitsbewijzen wel degelijk geïdentificeerd kunnen worden door verwerende partij. Het is logisch dat dergelijke motivering om toegevoegd beeldmateriaal als irrelevant weg te schuiven terwijl het al niet evident is om in de context van Somalië en gelet op de specifieke situatie van verzoekers aan stavingselementen te komen, in ernstige mate onredelijk te noemen valt, en in ieder geval onzorgvuldig is.

Verwerende partij sluit het overzicht van aangebrachte elementen vervolgens af met

"Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren aangaande een humanitaire situatie."

Hoe verzoekende partij dit niet zou hebben gedaan gelet op de aangebrachte stukken en informatie, is geheel onduidelijk.

Verwerende partij motiveert niet, minstens niet afdoende waarom artikel 20 VWEU niet van toepassing zou zijn, alsook neemt zij niet alle elementen in het dossier in rekening om de vereiste afhankelijkheidsband in kaart te kunnen brengen, waardoor zij artikel 20 VWEU en de interpretatie ervan door het HvJ, alsook het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de op haar rustende motiveringsplicht schendt.

5. In het begeleidend schrijven wordt verzocht rekening te houden met individuele omstandigheden relevant voor de beoordeling van de aanvraag waaronder het hoger belang van het kind gelet op tweede verzoeker die als minderjarige betrokken is.

Ondanks deze expliciete verwijzing blijkt nergens uit de beslissing nog maar de vermelding van het hoger belang van het kind, laat staan dat hiermee werd rekening gehouden door verwerende partij. Zij motiveert ook niet waarom een analyse rond het hoger belang van het kind irrelevant zou zijn in haar besluitvorming.

Artikel 3 van het IVRK voorziet dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen

"bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen."

Artikel 4 IVRK voorziet dat de Lidstaten ervoor moeten zorgen dat de rechten voorzien in het Verdrag in werkelijkheid kunnen worden omgezet. Op grond van artikel 12 IVRK zijn Lidstaten verplicht rekening te houden met de mening van het kind in elke procedure die het kind aanbelangt.

Ook artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verplicht de Lidstaten ertoe om het hoger belang van het kind in rekening te brengen bij beslissingen en procedures die mogelijk het recht op gezinsleven aantasten. Het EHRM benadrukt in een recent arrest, *Jeunesse t. Nederland*, dat bij elke verblijfsaanvraag het hoger belang van het kind in overweging moet worden genomen.

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5, 5 van de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid, Handvest van de grondrechten van de EU, artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen.

De rechtspraak van het EHRM vereist dat ook bij een aanvraag gezinshereniging de belangen van de kinderen voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verschillende belangen die meespelen en dat de aanvragen tot gezinshereniging soepel behandeld moeten worden eens er kinderen bij betrokken zijn. Ook de Europese Commissie gebiedt de lidstaten de belangen van de kinderen centraal te stellen bij de behandeling van de verzoeken tot gezinshereniging.¹⁰ De rechtspraak van het Hof van Justitie heeft daarnaast erkend dat kinderen, voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid, dienen op te groeien in een gezinsomgeving. Artikel 8 EVRM (recht op gezinshereniging) moet zo ook in samenhang gelezen worden met de bepalingen van de rechten van het kind. Het hoger belang van het kind bestaat uit "maintenir ses liens avec sa famille, sauf dans les cas où celle-ci s'est montrée particulièrement indigne, car briser ce lien revient à couper l'enfant de ses racines." (EHRM, *Mamousseau en Washington vs. France*, 6 december 2007, §67)

Gelet op alle omstandigheden die hierboven werden uiteengezet kan onmogelijk worden volgehouden dat het in verzoekers belang is om als minderjarige alleen met zijn ernstig lichamelijk beperkte oudere broer in Nairobi te blijven, als ook enige mantelzorger voor eerste verzoeker, en zonder enige deftige ondersteuning ter plaatse. De constante zorg voor zijn oudere broer, alsook zijn eigen precair, onwettig verblijf in Nairobi, maken dat hij niet naar school kan gaan noch kan werken en zo goed als 24u/24u bij zijn broer moet zijn. Daarnaast is er niemand in het herkomstland die voldoende de zorg voor hem zou kunnen opnemen én kan hij niet terugkeren naar oorlogsgebied.

Verwerende partij deed niet de minste moeite om het hoger belang in rekening te brengen. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat er enig onderzoek naar werd verricht.

Om deze redenen schendt verwerende partij de bovenstaande wettelijke bepalingen die het principe van het hoger belang van het kind vooropstellen.

6. Ten slotte verwees verzoekende partij nog naar humanitaire motieven en ernstige onveiligheid zowel in Somalië als in Kenia. Hiertoe werden de specifieke profielen van verzoekers uiteengezet, alsook gelinkt aan relevante landeninformatie.

Verwerende partij gaat hier niet op ernstige wijze op in. Na een korte analyse over de toepassing van artikel 3 EVRM, meent zij:

“Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in hun land van herkomst en dat kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.”

Verzoekende partij kan zich hier niet in vinden. Er wordt duidelijk uiteengezet in het begeleidend schrijven waarom hun specifieke profiel voor bijkomende risico's zou vormen bij terugkeer naar Somalië, alsook waarom hun specifiek profiel op dit moment voor risico's en een preciaire situatie zorgt in Kenia.

Zo staat vast dat verzoekers o.a. beiden de Somalische nationaliteit hebben, zich beiden in Kenia bevinden, beiden al geruime tijd uit Somalië vertrokken zijn, eerste verzoeker een ernstige lichamelijke beperking heeft.

Uit minstens al deze vaststellingen kan de landeninformatie waarnaar verwezen wordt in het verzoekschrift in relatie worden gebracht met de specifieke profielen van verzoekers. Zij vallen onder de profielen die expliciet worden genoemd als zijnde profielen die worden geïsoleerd of die risico lopen in Somalië en Kenia.

Wat Somalië betreft wordt er gewezen op de aanwezigheid van Al Shabaab in de regio van verzoekers en dat bijkomend tweede verzoeker valt onder de geïsoleerde doelgroep voor rekrutering; er wordt gewezen op het lange verblijf buiten Somalië waardoor zij extra zullen opvallen bij terugkeer en er wordt gewezen op bijkomende stigmatisering van personen met een beperking.

Wat Kenia betreft wordt er gewezen op het risico op politiegeweld als Somalische vluchtelingen en Somaliërs zonder geldige verblijfsdocumenten, vooral als jongemannen; en het leven van verzoekers in mensonterende omstandigheden met fysiek geweld en op leven.

Verwerende partij laat na om te motiveren waarom de aangehaalde landeninformatie niet correct of onvolledig zou zijn, en schuift de uiteenzetting door verzoekende partij weg door te stellen dat zij het “enkel” houdt bij “een verwijzing naar de algemene situatie”. Gelet op de concretisering en toepassing op hun eigen profielen, menen verzoekers dat deze stelling niet gevolgd kan worden en dat ook hier verwerende partij minstens de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verweerder hoeft niet in extenso te antwoorden op alle door de verzoekers ingeroepen argumenten, maar uit de bestreden beslissingen moet wel blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissingen moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite zijn gemotiveerd. Verweerder wijst er op dat verzoekers geen gezinshereniging kunnen genieten op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en beoordeelt de visumaanvragen bijgevolg op grond van de artikelen 9 en 13 van deze wet. Hij stelt vast dat geen bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen.

Hij wijst in eerste instantie op het ontbreken van gelegaliseerde geboorteaktes (met beëdigde vertaling), van een officiële akte van celibaat voor eerste verzoeker en van uittreksels uit het strafregister.

Hij motiveert in tweede instantie dat niet het bewijs is geleverd dat verzoekers familiaal zijn geïsoleerd alsook dat er onduidelijkheid bestaat over hun familiale situatie. Zo ligt volgens verweerder geen duidelijk bewijs voor dat er geen andere familieleden meer zijn, in hun land van herkomst dan wel in Kenia, en is het volgens hem niet duidelijk wie sinds het vertrek van hun voorgehouden zus uit Somalië in augustus 2016 al die jaren voor hen heeft gezorgd en voor hen heeft opgetreden als voogd.

In derde instantie wijst verweerder op het ontbreken van bewijzen dat de voorgehouden zus sinds haar vertrek in augustus 2016 verzoekers heeft ondersteund en het contact met hen heeft gehandhaafd, behalve enkele recente geldoverschrijvingen (deels aan een onbekend persoon), een recent bezoek en enkele recente chatberichten.

In vierde instantie gaat verweerder verder in op de voorgelegde medische stukken voor eerste verzoeker. Hieruit blijkt volgens hem niet de noodzaak van een operatie buiten Kenia en specifiek in België. Bovendien merkt hij op dat het medisch attest dat handelt over de operatie niet is opgesteld door een arts die is erkend door de Belgische ambassade of het consulaat, waardoor moeilijk is te verifiëren of het authentiek is.

In vijfde instantie is volgens verweerder de verwantschap met de referentiepersoon niet aangetoond en blijkt in geen geval een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hiervoor is, zo motiveert hij aan de hand van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), immers vereist dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden in de relatie met hun voorgehouden zus, die volgens hem ontbreken. Hij merkt zo op dat de financiële steun van de referentiepersoon, die reeds sinds 2016 in België verblijft, pas zeer

recent is begonnen en deze niet op regelmatige basis wordt gegeven. Hij stelt nog dat het niet duidelijk is wie verzoekers doorheen al die jaren heeft onderhouden en evenmin een bewijs van onvermogen voorligt. Nog acht hij het mogelijk dat de referentiepersoon verzoekers vanuit België verder financieel kan steunen en dat contacten kunnen worden onderhouden zoals dit nu gebeurt. Bovendien merkt hij op dat de voorgehouden zus in België reeds een gezin vormt met haar kind en zij slechts verblijft in een twee-slaapkamerappartement.

In zesde instantie gaat verweerder in op wat in de visumaanvragen wordt aangevoerd inzake de preciaire situatie van verzoekers in hun land van herkomst en in Kenia alsook inzake artikel 20 van het VWEU. Verweerder benadrukt allereerst dat de referentiepersoon slechts de subsidiaire beschermings-status werd toegekend en haar asielmotieven niet werden aanvaard. Hij acht het verder niet aangetoond dat verzoekers niet verder in Kenia kunnen verblijven en er elk ogenblik zouden kunnen worden opgepakt door de politie. Volgens hem is het niet aangetoond dat verzoekers al een poging hebben gedaan om in Kenia te verblijven, zoals het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Een bijzondere afhankelijkheidsband in de zin van artikel 20 van het VWEU blijkt volgens hem ook niet, nu geen werkelijke afhankelijkheidsband blijkt van verzoekers ten opzichte van de referentiepersoon. Verzoekers konden zo ook in Kenia verblijven zonder regelmatige financiële of andere hulp van derden. Hij benadrukt dat de referentiepersoon al sinds 2016 in België verblijft en het verder onduidelijk is waarom zo lang werd gewacht om de visumaanvragen in te dienen.

In laatste instantie hebben verzoekers, volgens verweerder, aan de hand van de aangebrachte stukken niet of onvoldoende het bewijs geleverd dat zij zich in een preciaire humanitaire situatie bevinden die de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM bereikt. Volgens hem volstaat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst of verblijf niet om de gevraagde visa af te leveren.

De voorziene motiveringen stellen verzoekers in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekers geven er in hun verzoekschrift ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven waarom de afgifte van de gevraagde visa hen werd geweigerd en onderwerpen deze motieven aan een inhoudelijke kritiek.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de opgegeven motieven wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de visumaanvragen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3. In de bestreden beslissingen wordt allereerst opgemerkt dat niet blijkt dat in het geval van verzoekers sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die van rechtswege recht geeft op gezinshereniging. Verweerder geeft aan de voorliggende situatie daarom te beoordelen in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten niet dat hun visumaanvragen aldus correct zijn beoordeeld op grond van de toepasselijke wetsbepalingen.

3.2.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

3.2.5. In voormelde wetsbepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder stelde in zijn beslissingen bijgevolg correct dat hij ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van *“bijzondere humanitaire elementen”*.

3.2.6. In de bestreden beslissingen oordeelde verweerder dat verzoekers niet hebben kunnen overtuigen dat in hun situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen.

3.2.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de visumaanvragen van verzoekers waren ingegeven door enerzijds de familieband met de referentiepersoon in België en anderzijds hun kwetsbare profielen en een precaire veiligheids- en humanitaire situatie in het land van herkomst Somalië en het land van verblijf Kenia.

3.2.8. De Raad gaat in eerste instantie in op de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake (het bestaan van) de familieband met een Belgische onderdaan, de familiale situatie van verzoekers in hun land van herkomst en Kenia en het – al dan niet – bestaan van een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon.

3.2.9. Verzoekers betwisten allereerst de motivering dat zij de verwantschapsband met hun zus in België niet of onvoldoende hebben aangetoond gezien het ontbreken van gelegaliseerde geboorteaktes (met beëdigde vertaling). Zij wijzen op de onmogelijkheid tot legalisatie van Somalische documenten, zoals zij ook hebben aangehaald in een begeleidend schrijven bij hun visumaanvragen en wordt erkend door verweerder. Zij benadrukken ook dat zij zich niet meer in Somalië bevinden en dat het voor hen gelet op de fysieke beperkingen van eerste verzoeker niet evident is om zich terug naar dit land te begeven. Om deze reden stellen zij zich te hebben gewend tot de Somalische ambassade in Kenia, o.a. voor het verkrijgen van de geboorteaktes. Zij merken nog op dat meteen een Engelse versie van de geboorteaktes werd voorzien, waardoor een beëdigde vertaling volgens hen niet nodig was. Zij stellen dat van hen niet het onmogelijke mag worden verwacht. Met verwijzing naar de artikelen 11, § 1, tweede lid en 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet benadrukken zij dat de voorgelegde documenten, ondanks het gebrek aan legalisatie, minstens als een begin van bewijs moeten worden aanvaard en dat verweerder rekening had moeten houden met alle andere nuttige informatie die hun situatie kan staven, zoals de totaliteit van de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van haar procedure om internationale bescherming. Minstens voeren zij aan dat verweerder hen, indien hij nog twijfelde aan de familieband, bijkomend had kunnen uitnodigen om bijkomende verklaringen af te leggen, zoals zij ook hadden voorgesteld in hun aanvraag.

In zoverre verzoekers verwijzen naar de artikelen 11, § 1, tweede lid en 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad allereerst op dat strikt genomen niet blijkt dat de voormelde artikelen toepassing vinden op de voorliggende visumaanvragen. Bovendien merkt de Raad op dat verweerder weliswaar heeft vastgesteld dat verzoekers de verwantschapsband met de Belgische referentiepersoon niet met officiële bewijzen kunnen staven, wat zij op zich niet betwisten, maar blijkt verder helemaal niet dat de bestreden beslissingen uitsluitend of hoofdzakelijk op deze vaststelling zijn gebaseerd. Verweerder is daarnaast wel degelijk ook, aan de hand van de overige voorgelegde stukken en de informatie voorhanden in de administratieve dossiers van verzoekers en de referentiepersoon, nagegaan of zij alsnog een afhankelijkheidsrelatie met de Belgische referentiepersoon en een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen aantonen. Er werd zelfs overgegaan tot een onderzoek onder artikel 20 van het VWEU. Hiermee blijkt helemaal niet dat verweerder het voorleggen van gelegaliseerde geboorteaktes (met beëdigde vertaling) als een absolute voorwaarde heeft vooropgesteld, dat hij onvoldoende aandacht heeft gehad voor de onmogelijkheid tot het legaliseren van Somalische documenten of dat het gevoerde onderzoek niet toereikend is. Verweerder kan er echter ook niet zonder meer aan voorbij gaan dat de voorgelegde geboorteaktes zonder legalisatie slechts een beperkte bewijswaarde hebben, zodat

het niet kennelijk onredelijk is waar hij hier wel op heeft gewezen. Gelet op wat voorafgaat en waar verweerder een verdere motivering heeft voorzien voor het geval dat de referentiepersoon wel degelijk hun zus is, hebben verzoekers evenmin een voldoende belang bij hun verdere kritiek dat verweerder hen voor het nemen van de bestreden beslissingen nog had moeten uitnodigen om bijkomende verklaringen af te leggen over hun familieband.

3.2.10. Verzoekers betogen verder dat zij wel degelijk het bewijs hebben geleverd dat zij familiaal zijn geïsoleerd, dat zij niet kunnen terugvallen op andere familieleden dan hun zus en dat zij afhankelijk zijn van deze laatste. Zij wijzen op de volgende door hen voorgelegde stukken: celibaatsattesten, geldoverschrijvingen, medische attesten, *“bewijs regelmatig contact met en reizen van mevr. [I.] naar verzoekers”*, een rechterlijke beslissing inzake toekenning voogdij en ouderlijk gezag aan de referentiepersoon, een overlijdensakte van hun vader en beeldmateriaal inzake hun huidige levensomstandigheden. Deze stukken tonen volgens hen aan dat zij al bijzonder lang worden opgevoed door hun zus en geen andere familieleden hebben die hen zouden kunnen opvangen.

3.2.11. De Raad gaat allereerst in op de beoordeling in de bestreden beslissingen dat verzoekers met de voorgelegde stukken hun familiale isolatie in het land van herkomst of in Kenia niet hebben aangetoond.

Inzake de celibaatsattesten van 22 maart 2024 stelt de Raad vast dat verzoekers op zich kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat zij beiden eenzelfde officiële – zij het niet-gelegaliseerde – akte van celibaat hebben voorgelegd en het onduidelijk is waarom deze blijkbaar wel wordt aanvaard voor tweede verzoeker maar niet voor eerste verzoeker. Het komt voor dat verweerder het voorgelegde celibaatsattest voor eerste verzoeker over het hoofd heeft gezien. De Raad is evenwel van oordeel dat hiermee op zich nog geen afbreuk kan worden gedaan aan (een van) de determinerende motieven van de bestreden beslissingen. Zo wordt ook niet betwist dat een dergelijk stuk wel voorligt voor de tweede verzoeker en werd voor hem eenzelfde beslissing genomen als voor de eerste verzoeker. Deze kritiek vermag aldus niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een voldoende belang is niet voorhanden. In deze attesten getuigen bovendien twee personen dat verzoekers ongehuwd zijn en dit in hun hoedanigheid van burens sinds lange tijd van verzoekers en hun familie. Deze recente attesten doen niet direct vermoeden dat verzoekers, behalve de referentiepersoon in België, geen enkele familie meer zouden hebben.

Verzoekers legden verder een rechterlijke beslissing van 7 juli 2016 voor waarin kan worden gelezen dat 2 Somalische onderdanen voor de rechtbank verklaarden dat de moeder van verzoekers sinds 2009 was vermist en dat hun vader in 2013 was overleden en dat hierop de rechter heeft geoordeeld dat hun zus als enige volledig ouderlijk gezag heeft over verzoekers en zij als enige met hen kan reizen.

Verzoekers merken opnieuw op dat, nu de rechterlijke beslissing door de rechtbank zelf meteen van een Engelse vertaling werd voorzien, een beëdigde vertaling niet nodig was. Zij wijzen er nog op dat verweerder op zijn eigen website vermeldt dat in geval van Engelstalige documenten een beëdigde vertaling niet nodig is. In dit verband moet echter worden opgemerkt dat niet blijkt dat verweerder de bestreden beslissingen werkelijk heeft gesteund op een motief van het ontbreken van een beëdigde vertaling van dit rechterlijke vonnis en dat integendeel verweerder de inhoud van dit stuk in rekening heeft gebracht. Deze kritiek is dus ongegrond, minstens is een voldoende belang niet voorhanden.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder met betrekking tot deze voorgelegde rechterlijke beslissing van mening is dat niet blijkt dat deze nog betrekking heeft op de recente of huidige situatie van verzoekers, nu hij stelt dat het onduidelijk is wie de voogd van verzoekers was sinds de referentiepersoon Somalië heeft verlaten op 10 augustus 2016 en wie sindsdien voor hen heeft gezorgd. Volgens verweerder ontbreekt ook elk ander bewijs dat de moeder (nog) vermist is.

Verzoekers brengen hiertegen in dat de rechterlijke beslissing bevestigt dat hun moeder is vermist. Zij benadrukken verder dat deze rechterlijke beslissing nog steeds geldig is en er geen nieuwe overdracht van voogdijschap is geweest, zodat de referentiepersoon tot recent de voogd was van eerste verzoeker en nog steeds de voogd is van tweede verzoeker. Dit bewijst volgens hen ook het bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsband, in het verleden en actueel.

Verzoekers kunnen de voorgelegde rechterlijke beslissing echter niet meer laten zeggen dan wat hierin staat vermeld, met name dat op 7 juli 2016 een rechter zou hebben geoordeeld dat de zus van verzoekers het volledige ouderlijke gezag over hen kreeg, omdat hun moeder op dat ogenblik was vermist en hun vader overleden. Dit stuk zegt evenwel op zich niets over de vraag of de moeder ook na deze datum of actueel nog steeds is vermist en evenmin over de vraag of na het vertrek van de referentiepersoon uit Somalië de regeling behouden bleef dan wel een nieuwe regeling werd vastgesteld. Verzoekers leggen ook niet uit waaruit dan kan blijken dat deze rechterlijke beslissing nog steeds geldig zou zijn en er geen nieuwe overdracht van voogdijschap is geweest. De Raad acht de motivering in de bestreden beslissingen dat het onduidelijk is wie de voogd was van verzoekers nadat de referentiepersoon op 10 augustus 2016 was vertrokken uit Somalië en dat het bijgevolg niet is aangetoond dat dit nog steeds de referentiepersoon zou zijn, noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk. Verzoekers waren ten tijde van het vertrek van de referentiepersoon uit Somalië amper 8 en 9 jaar oud en er liggen – zoals verweerder heeft vastgesteld – geen bewijzen voor van enige concrete contacten met of ondersteuning door de referentiepersoon gedurende

vele jaren na haar vertrek uit Somalië (zie ook verder). Aldus is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de rechterlijke beslissing van 7 juli 2016 geen duidelijkheid schept over wie sinds het vertrek van de referentiepersoon uit Somalië, amper een goede maand later, als voogd heeft opgetreden voor verzoekers en wie de zorg voor hen sindsdien heeft opgenomen. De Raad acht het in de gegeven omstandigheden evenmin kennelijk onredelijk om aan te nemen dat zij wel degelijk nog andere familieleden moeten hebben gehad op wie zij konden terugvallen en, minstens zolang geen aannemelijke verklaringen of bewijzen worden aangebracht die hierover anders doen oordelen, eveneens kan worden aangenomen dat dit actueel nog steeds het geval is.

Louter ten overvloede merkt de Raad in dit verband trouwens op dat het bij de aanvraag voor de eerste verzoeker voorgelegd medische stuk van 13 juni 2023 vermeldt dat hij *“bij zijn moeder woont”* en hierin sprake is van overleg dat werd gepleegd met de *“familieleden”*, meer bepaald over de bezorgdheid van de familie voor een blijvende handicap en over de zorg die kan worden geboden, en van het medisch advies dat *“hen”* werd gegeven. Verzoekers zelf stelden hierover in hun visumaanvragen weliswaar dat dit een vergissing betrof. Zo zou het integendeel hun buurvrouw zijn geweest die mee was op de afspraak en zouden zij ook niet samenleven met deze buurvrouw maar in een aparte kamer verblijven. Waar werd gewezen op *“de familie”* zou dit volgens hen ook slaan op de familie van deze buurvrouw. Dit betreffen echter niet meer dan blote beweringen van verzoekers, waarmee zij niet aantonen dat deze vermeldingen in het door henzelf voorgelegde medische stuk incorrect zouden zijn. Dit medisch attest wijst wel degelijk op de aanwezigheid bij verzoekers in Kenia van een ruimer familiaal netwerk, waaronder zelfs de moeder. Het lijkt ook eerder onwaarschijnlijk dat de familie van de buurvrouw aanwezig zou zijn geweest in het ziekenhuis om de verdere zorg voor eerste verzoeker te bespreken, te meer nu verzoekers zelf voor het overige geen enkele melding maken van ondersteuning door de familie van deze buurvrouw. Verzoekers kunnen zich alleszins niet beperken tot loutere beweringen zonder enig begin van bewijs om de uitdrukkelijke vermeldingen in het voorgelegde medisch attest van 13 juni 2023 tegen te spreken.

Verzoekers zijn nog van mening dat verweerder al te gemakkelijk voorbij gaat aan de voorgelegde overlijdensakte van hun vader. Echter blijkt niet dat verweerder op zich heeft betwist dat verzoekers' vader is overleden. Wel was hij van oordeel dat verzoekers geen of onvoldoende duidelijkheid hebben geboden inzake de vraag wie voor hen verantwoordelijk was sinds het vertrek van hun zus uit het land en inzake hun familiale omkadering sinds dit vertrek en in de huidige situatie. Dit betoog vermag geen onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijkheid in de beoordeling aan te tonen.

Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekers geen enkel document voorlegden dat bevestigt dat zij alleen in Kenia zouden verblijven, merken verzoekers verder op zich terecht op dat verweerder in dit verband niet dienstig als voorbeeld kan verwijzen naar een *“UNRWA-certificaat”*. Evident kunnen zij in hun situatie van Somalische onderdanen die verblijven in Kenia geen certificaat afgegeven door deze organisatie voorleggen. Dit betreft echter slechts een voorbeeld en een loutere kritiek op dit voorbeeld vermag nog niet het eigenlijke en determinerende motief onderuit te halen dat verzoekers nalieten een bewijs voor te leggen dat ze werkelijk alleen in Kenia zouden verblijven. Een voldoende belang bij deze kritiek blijkt aldus niet.

Verzoekers zijn vervolgens van mening dat verweerder hun precaire situatie in Kenia miskent. Zij stellen er in onwettig verblijf te zijn en er niet te zijn geregistreerd bij enige organisatie of instantie. Zij stellen om deze reden beeldmateriaal te hebben voorgelegd om hun huidige levensomstandigheden en hun verblijf behorend tot eenzelfde huishouden maar zonder andere familieleden in Kenia aan te tonen. Hiermee is volgens hen onterecht geen rekening gehouden. In de – door of namens verzoekers ondertekende – visumaanvraagformulieren wordt onder rubriek 20 echter gevraagd naar een verblijf in een ander land dan dat van de huidige nationaliteit, waarop voor beide verzoekers bevestigend werd geantwoord en wordt verwezen naar een concreet nummer van verblijfskaarten van verzoekers geldig tot respectievelijk 1 november 2028 (tweede verzoeker) en 21 augustus 2028 (eerste verzoeker). Er wordt weliswaar niet gespecificeerd of dit Keniaanse verblijfstitels betreft, maar verzoekers geven niet aan dat zij nog in enig ander land buiten Kenia of hun herkomstland Somalië hebben verbleven. Gelet op de in hun administratieve dossiers voorhanden zijnde informatie blijkt aldus helemaal niet dat verzoekers, zoals zij thans voorhouden, in Kenia in onwettig verblijf zijn en zij er niet zijn geregistreerd bij een organisatie of instantie. In de gegeven omstandigheden kunnen zij evenmin overtuigen dat zij om deze reden niet in de mogelijkheid zouden zijn om, zoals verweerder heeft aangegeven in de bestreden beslissingen, enig ondersteunend bewijs voor te leggen dat bevestigt dat zij alleen in Kenia zouden verblijven zonder andere familieleden. Het beeldmateriaal waarnaar verzoekers verwijzen, is ook niet van aard hierover anders te kunnen oordelen. Hierop zijn een wasruimte en apart kamertje met toilet zichtbaar, alsook een kamer met twee bedden waarop – vermoedelijk – verzoekers liggen of zitten. Hierop is ook de rolstoel van eerste verzoeker zichtbaar. Deze stukken kunnen hooguit aantonen dat verzoekers verblijven in een woning met aparte wasruimte en toilet en met een slaapkamer die zij delen en met elk hun eigen bed. Zelfs aangenomen dat zij hiermee voldoende aantonen dat zij deel uitmaken van hetzelfde huishouden, is dit beeldmateriaal helemaal niet van aard om enig onwettig verblijf in Kenia of een onmogelijkheid tot het voorleggen van een meer objectief bewijs inzake hun huidige familiale situatie aan te tonen of om aan te tonen dat zij geen overige familieleden hebben die samen

met hen in Kenia verblijven. Aldus blijkt ook niet dat hiermee in het kader van de beoordeling van hun familiale situatie onterecht geen of onvoldoende rekening is gehouden.

Waar verweerder in de bestreden beslissingen nog wees op de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van haar beschermingsverzoek dat zowel haar grootmoeder als een oom nog in het land van herkomst verblijven en dat haar broer weliswaar zou zijn vermoord door Al-Shabaab zonder dat hiervan echter een overlijdensakte werd voorgelegd, benadrukken verzoekers allereerst dat de procedure voor internationale bescherming van de referentiepersoon teruggaat tot de jaren 2016 en 2017 alsook dat zij destijds al heeft verklaard dat haar grootmoeder overleed in 2017 en haar oom in 2018 werd vermoord door Al-Shabaab. Volgens hen had verweerder rekening moeten houden met alle nuttige informatie die hun situatie kan staven, zoals de totaliteit van de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van haar beschermingsverzoek. Het determinerende motief in de bestreden beslissingen luidt echter dat verzoekers geen concrete bewijzen konden voorleggen dat zij werkelijk familiaal zijn geïsoleerd in het land van herkomst of Kenia. Hiervoor beperkte verweerder zich niet tot een verwijzing naar enkele verklaringen van de referentiepersoon tijdens haar procedure om internationale bescherming in 2016 of 2017, maar hij ging wel degelijk na of afdoende bewijzen voorliggen van een actuele situatie van familiale isolatie. Minstens tonen verzoekers niet aan dat enig door hen in dit verband voorgelegd stuk of gegeven onterecht niet of onvoldoende in rekening is gebracht. Door louter te wijzen op de totaliteit van de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van haar procedure om internationale bescherming, kunnen verzoekers de beoordeling van verweerder ook niet onderuit halen dat zij, wat hun voorgehouden familiale isolatie betreft, in wezen louter steunen op verklaringen, zonder voorlegging van een concreet en voldoende objectief (begin van) bewijs dat dit kan staven. Er ligt geen enkel begin van bewijs voor dat verzoekers, nadat hun zus in augustus 2016 vertrok uit Somalië, zonder enige familiale ondersteuning achterbleven in dit land en zij duiden evenmin concreet waarom dit actueel alsnog anders zou zijn. Verweerder heeft in dit verband in alle redelijkheid kunnen oordelen dat minstens van verzoekers zou mogen worden verwacht dat zij duidelijkheid scheppen inzake wie steeds voor hen heeft gezorgd sinds hun voorgehouden zus vertrok uit hun land op een ogenblik dat zij amper 8 en 9 jaar oud waren en dat in het licht van de onduidelijkheid die op dit punt bestaat niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoekers werkelijk familiaal zijn geïsoleerd en enkel nog hun voorgehouden zus in België hebben die voor hen kan zorgen. Verzoekers' betoog dat zij zowel in Somalië na het vertrek van hun zus als in Kenia enkel konden terugvallen op de hulp van een buurvrouw of dat zij geen overige familieleden meer hebben die hen financieel of materieel kunnen ondersteunen, wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. Het eerder besproken medische stuk van 13 juni 2023 wijst zelfs uitdrukkelijk op het tegendeel.

Het motief in de bestreden beslissingen dat verzoekers hun familiale isolatie in Somalië of Kenia niet aannemelijk hebben kunnen maken en dat op basis van de voorliggende gegevens – en zonder bewijs van het tegendeel – in redelijkheid kan worden aangenomen dat zij nog overige familieleden hebben op wie zij een beroep kunnen doen, blijft overeind. Verzoekers maken niet aannemelijk dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens of verweerder hierbij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

3.2.12. De Raad gaat vervolgens in op de beoordeling in de bestreden beslissingen dat verzoekers met de voorgelegde bewijzen, in het bijzonder de geldoverschrijvingen, de medische attesten en het *“bewijs [van] regelmatig contact met en reizen van mevr. [I.] naar verzoekers”*, evenmin een werkelijke of bijzondere afhankelijkheidsrelatie met hun voorgehouden zus in België hebben aangetoond, en de kritiek hierop van verzoekers.

Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers inzake de concrete ondersteuning door en banden met de referentiepersoon de volgende stukken voorlegden:

- geldstorting aan een zekere D. A. B. in Kenia op 21 juni 2023 en op 4 december 2023;
- geldstorting aan tweede verzoeker in Kenia op 21 maart 2024, op 8 mei 2024, op 8 juni 2024, op 12 juli 2024 en op 8 augustus 2024;
- een stuk dat de referentiepersoon op 7 februari 2025 een terugvlucht had van Nairobi naar Caïro;
- een Keniaanse reistoelating op naam van de referentiepersoon voor een verblijf van 20 januari 2025 tot 17 april 2025;
- twee niet-gedateerde foto's die vermoedelijk verzoekers met de referentiepersoon tonen tijdens het bezoek dat zij in februari 2025 bracht aan Kenia;
- enkele schermafdrucken van een gsm waarin de eerste verzoeker als contact is opgenomen en die aangeven dat er *“recent”* contact was;
- enkele medische stukken voor eerste verzoeker.

De Raad dient allereerst verweerder bij te treden in diens standpunt dat het niet duidelijk is wie D. A. B. precies is en op basis van de voorgelegde geldstorting evenmin blijkt dat de overgemaakte gelden waren bestemd voor verzoekers. Verzoekers geven weliswaar aan dat *“dhr. [D. A. B.] een oom van een vriendin van referentiepersoon is die in desbetreffende periodes in Nairobi was en de gelden kon overmaken aan*

verzoekers aangezien zij op dat moment niet de nodige administratieve middelen hadden om geld te kunnen ontvangen”, maar dit betreffen loutere beweringen waarvan geen begin van bewijs voorligt. Aan de hand van deze geldstortingen kan bijgevolg geen concrete ondersteuning door de referentiepersoon aan verzoekers blijken.

Verzoekers weerleggen verder de vaststelling in de bestreden beslissingen niet dat op basis van de voormelde stukken hooguit enkele recente geldoverschrijvingen door de referentiepersoon, een recent bezoek in de eerste helft van 2025 en enkele recente telefonische contacten blijken. Echter, zoals verweerder correct aanstipt, is de referentiepersoon reeds in augustus 2016 vertrokken uit Somalië en geniet zij reeds sinds 2017 de subsidiaire beschermingsstatus in België, zoals verzoekers zelf ook aangeven. Verzoekers houden dan wel voor dat zij steeds afhankelijk zouden zijn geweest van de ondersteuning door hun zus in België, en zowel in Somalië als in Kenia voor het overige enkel een beperkte steun genoten van een buurvrouw, maar van dit alles legden zij geen enkel (begin van) bewijs voor. Nergens kan uit blijken dat verzoekers gedurende de vele jaren sinds het vertrek van hun voorgehouden zus uit Somalië en tot recent voor het indienen van de visumaanvragen zelfs maar enig contact met hun zus hebben onderhouden, laat staan dat zij al die jaren enige vorm van steun of hulp van haar hebben genoten.

In de gegeven omstandigheden kunnen verzoekers thans evenmin dienstig voorhouden dat het op basis van de stukken van het administratief dossier *“overduidelijk”* is dat zij al sinds lange tijd deel uitmaken van het gezin van hun zus of nog dat hun zus *“steeds een opvoed- en voorbeeldfunctie [heeft] ingevuld voor haar broers”*. Op basis van de voorliggende stukken blijkt integendeel helemaal niet dat hiervan minstens sinds augustus 2016 nog sprake is. Zoals verweerder correct heeft vastgesteld, ontbreken concrete bewijzen dat er sindsdien sprake was van contacten of ondersteuning en worden in het kader van de voorliggende visumaanvragen die op 2 mei 2024 werden ingediend enkel stukken van rechtstreekse contacten of ondersteuning voorgelegd die dateren van kort voor of na het indienen van deze aanvragen. Ook verzoekers’ betoog dat sinds het overlijden van hun buurvrouw in Somalië in 2022 hun zus hen hielp om naar Kenia te gaan en hun zus vanuit België voor hen een kamer regelde in Kenia, steunt louter op beweringen waarvoor elk begin van bewijs ontbreekt.

In dit verband wordt nog opgemerkt dat verzoekers een medisch stuk van een ziekenhuis in Kenia van 13 juni 2023 voorlegden, wat er op wijst dat zij al minstens sinds deze datum in dit land verblijven. In voormeld medisch stuk is er sprake van dat eerste verzoeker ongeveer 9 maanden daarvoor, dus ergens rond september 2022, een val heeft gemaakt die de oorzaak is van zijn huidige medische problemen. Het is niet duidelijk of verzoekers op dat ogenblik reeds in Kenia of nog in Somalië verbleven. Zelf geven verzoekers aan al in de loop van 2022 naar Kenia te zijn gegaan. De *‘oudste’* geldelijke steun van de referentiepersoon aan verzoekers die wordt aangetoond, dateert echter pas van begin 2024, waardoor ook hier – zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissingen – de vaststelling zich opdringt dat verzoekers blijkbaar zonder aantoonbare ondersteuning door de referentiepersoon naar Kenia konden verhuizen en aldaar konden voorzien in de nodige huisvesting en de nodige medische zorgen voor eerste verzoeker. Minstens tonen verzoekers niet aan dat zij al die tijd in Kenia waren aangewezen op de referentiepersoon om er in hun levensonderhoud te voorzien of duiden zij waarom tot begin 2024 deze geldelijke steun blijkbaar niet nodig was en daarna wel.

Verzoekers betogen dan wel dat zij zelf niet beschikken over de middelen of mogelijkheden om in hun levensonderhoud te voorzien en zij *“meer dan ooit [zijn] aangewezen op de steun van hun zus en de goodwill van een enkele persoon rondom zich in Nairobi”* alsook dat hen in hun omstandigheden niet kan worden verweten *“zo lang te hebben gewacht”* met het indienen van de visumaanvragen, maar op basis van de voorliggende stukken blijkt dat verzoekers al die jaren zowel in Somalië als in Kenia wel zonder enige aantoonbare ondersteuning van hun voorgehouden zus in hun levensonderhoud hebben kunnen voorzien. In dit verband wordt ook herhaald dat de medische problemen van de eerste verzoeker teruggaan tot september 2022, wat maakt dat verzoekers nog steeds bijna 1,5 jaar zonder aantoonbare ondersteuning van hun voorgehouden zus blijkbaar in staat waren in Kenia in hun levensonderhoud te voorzien en de nodige medische zorgen te verkrijgen. Het wordt hierbij op zich ook niet betwist dat de eerste verzoeker hulpbehoevend is omwille van een ernstige lichamelijke beperking en de minderjarige tweede verzoeker mee de zorg opneemt voor zijn broer, maar verweerder heeft in redelijkheid geoordeeld dat verzoekers er niet in zijn geslaagd aannemelijk te maken dat zij werkelijk familiaal zijn geïsoleerd en zij in Somalië of Kenia geen familieleden meer hebben op wie zij, behalve de referentiepersoon, een beroep kunnen doen om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Dat zij enkel in hun levensonderhoud zouden hebben kunnen voorzien door een welwillende buurvrouw is niet meer dan een blote bewering. Nu de rechtstreekse financiële steun van de referentiepersoon pas kort voordat de visa werden aangevraagd is gestart en een onregelmatig karakter kent, kan niet blijken dat zij al die jaren werkelijk afhankelijk waren van de referentiepersoon, ook niet na het ongeval van eerste verzoeker rond september 2022. Evenmin maken verzoekers concreet aannemelijk waarom zij thans alsnog afhankelijk zouden zijn van de ondersteuning door hun voorgehouden zus in België voor hun levensonderhoud en de toegang tot medische zorg. In zoverre verzoekers andermaal

stellen niet over de juiste verblijfsdocumenten te beschikken in Kenia, wordt bovendien herhaald dat bij de visumaanvragen verzoekers aangaven wel degelijk over een legaal verblijf in dit land te beschikken.

Op basis van de voorliggende gegevens en stukken heeft verweerder in alle redelijkheid kunnen vaststellen dat verzoekers er al die jaren blijkbaar wel in slaagden om zonder aantoonbare ondersteuning door de referentiepersoon in hun basisbehoeften – waaronder de nodige medische zorgverstrekking – te voorzien, waardoor een werkelijke afhankelijkheidsband niet of minstens onvoldoende blijkt.

Specifiek wat de geldoverschrijvingen betreft, merken verzoekers nog correct op dat verweerder de geldoverschrijving aan tweede verzoeker van 8 juni 2024 over het hoofd heeft gezien, maar hiermee wordt geen afbreuk gedaan aan de determinerende motivering in de bestreden beslissingen, met name dat hooguit enkele recente en onregelmatige geldstortingen voorliggen en deze niet kunnen volstaan om een werkelijke afhankelijkheidsrelatie vast te stellen. Een voldoende belang bij deze kritiek is niet voorhanden.

Blijven over de voorgelegde medische attesten. Allereerst betreft het medische stukken van een ziekenhuis in Kenia van 13 juni 2023. Zoals reeds werd aangegeven, blijkt hieruit voor eerste verzoeker een letsel aan de wervelkolom als gevolg van een val 9 maanden eerder en waarvoor hij ook reeds een ingreep had ondergaan. Er is sprake van een bezorgdheid “*van de familie*” wegens blijvende beperking en symptomen. Nog is er sprake van dat de eerste verzoeker woont bij zijn moeder en dat werd samengezeten met de familie en de familie werd geadviseerd dat een verdere chirurgische ingreep waarschijnlijk geen nut meer heeft, gelet op het tijdsverloop sinds het oplopen van het letsel. Het ziekenhuis adviseerde wel fysiotherapie en ergotherapie en vermeldde in zijn verslag dat de familie hier zeer ontvankelijk tegenover stond. Er wordt ten slotte vermeld dat de familieleden de noodzaak beoordeelden om een verpleegkundige in te huren voor thuisverzorging. Verder ligt een medisch stuk van 31 maart 2025 voor van een ander ziekenhuis in Kenia dat eerste verzoeker samen met zijn broer bezocht en dat bevestigt dat hij als gevolg van zijn val in 2022 gedeeltelijk is verlamd. Er wordt gesteld dat hij zorg nodig heeft van de persoon die zijn toestand “*volledig begrijpt*”, meer bepaald zijn zus met wie hij eerder heeft verbleven, en dat de patiënt samenwoont met zijn jongere broer die echter niet in staat is in alle medische zorgen te voorzien. Er is nog sprake van zowel dat een verdere chirurgische ingreep in Kenia geen verbetering zal brengen als dat eerste verzoeker zeer dringend een ingreep aan zijn wervelkolom in een ziekenhuis naar keuze nodig heeft. Dit wordt niet verder geduid. Er wordt ten slotte aangegeven dat eerste verzoeker een verpleegkundige heeft.

Verweerder gaat er volgens verzoekers aan voorbij dat zij de medische attesten vooral hebben voorgelegd om de bijzondere kwetsbaarheid van eerste verzoeker te onderlijnen, alsook de hieraan gekoppelde kwetsbaarheid van tweede verzoeker nu deze thans de zorg voor eerste verzoeker zou dragen ten koste van zijn eigen ontwikkeling. Zij benadrukken dat dit essentieel is om de afhankelijkheidsband te kunnen kaderen. Noch verweerder noch de Raad betwist evenwel op zich dat verzoekers een kwetsbaar profiel hebben, gelet op de medische toestand van eerste verzoeker en hun nog jonge – in het geval van tweede verzoeker minderjarige – leeftijd. Voor de afgifte van visa lang verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet volstaat het echter redelijkerwijze niet om een kwetsbaar profiel aan te tonen, zonder minstens ook aan te tonen dat verzoekers zich omwille van dit profiel in een humanitair prangende situatie bevinden. Het is dit laatste dat wordt betwist. Zo wordt in de bestreden beslissingen betwist dat verzoekers familiaal zijn geïsoleerd en dat zij enkel elkaar zouden hebben in hun land van herkomst of Kenia, alsook dat zij omwille van hun kwetsbare profiel specifiek afhankelijk zouden zijn van hun voorgehouden zus in België, nu jarenlang niets blijkt van contacten met of enige ondersteuning door deze zus en enkel stukken voorliggen van recente contacten en van een beperkte financiële ondersteuning van kort voor en na de visumaanvragen. Aldus bieden verzoekers, zo oordeelde verweerder, geen of onvoldoende inzicht in wie al die jaren werkelijk voor hen heeft gezorgd en in hun familiale situatie en acht hij het niet aangetoond dat verzoekers werkelijk zijn aanwezig op de referentiepersoon voor hun levensonderhoud en de nodige medische zorgen.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder op basis van het geheel van de voorgelegde stukken op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat zij omwille van de gedeeltelijke verlamming van eerste verzoeker afhankelijk zijn van hun zus in België en verweerder onterecht niet heeft weerhouden dat de nodige ondersteuning specifiek of enkel door haar kan worden voorzien. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan doordat er in het meest recente verslag van 31 januari 2025 sprake van is dat eerste verzoeker zorg door zijn zus nodig zou hebben. In dit verband wordt allereerst herhaald dat de medische problemen van eerste verzoeker reeds teruggaan tot september 2022 en zowel op dat ogenblik als in 2023 hiervoor de nodige medische zorgen, waaronder een chirurgische ingreep, werden voorzien en dit zonder dat in deze periode blijkt dat de referentiepersoon enig financiële of andere ondersteuning voorzag. In de medische stukken van juni 2023 is bovendien duidelijk sprake van de aanwezigheid van verzoekers' moeder en van “*familieleden*” en er blijkt niet dat deze situatie sindsdien zou zijn veranderd of dat er concrete redenen zijn waarom binnen het huidige familiale netwerk in Kenia niet langer in de nodige zorg kan worden voorzien. Uit het medisch attest van 31 maart 2025 blijkt bovendien vooral dat eerste verzoeker zorg nodig heeft van iemand die zijn situatie “*volledig begrijpt*”. In de voorliggende omstandigheden acht de Raad het niet aangetoond dat dit specifiek de referentiepersoon in België zou zijn, nu verzoekers al jarenlang niet langer

deel uitmaken van het gezin van hun zus, het niet is aangetoond dat zij in Kenia niet zijn omringd door een familiaal netwerk en gelet op de beperkte bewijzen van blijvende contacten met en ondersteuning door deze zus. Er blijkt niet dat zij op enig ogenblik in het recente verleden enige concrete zorg heeft verstrekt voor eerste verzoeker. Er blijkt evenmin dat de arts die verzoekers consulteerden op 31 januari 2025 reeds eerder door hen werd geraadpleegd of de situatie van eerste verzoeker reeds langer opvolgt en dat deze arts, behalve wat door verzoekers zelf werd meegedeeld, een concrete kennis heeft van hun familiale situatie in Kenia. In het licht van de duidelijke vermelding in de medische stukken van juni 2023 van de aanwezigheid van de moeder en familieleden van eerste verzoeker, mag minstens worden aangenomen dat meer tastbare bewijzen voorliggen van de werkelijke familiale situatie van verzoekers in Kenia, zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissingen, en waartoe verzoekers in gebreke bleven. In dit verband wordt ten overvloede nog opgemerkt dat de referentiepersoon, die nochtans in dezelfde periode haar broers in Kenia zou hebben bezocht, zelfs helemaal niet mee aanwezig was bij de medische afspraak in januari 2025.

Waar eerste verzoeker de ondersteuning van een verpleegkundige behoeft, merkt de Raad trouwens nog op dat blijkens de medische stukken van juni 2023 de familieleden er blijkbaar voor open stonden om een verpleegkundige in te huren voor thuisverzorging, zonder dat blijkt dat dit voor hen om financiële of andere redenen geen optie zou zijn. Het wordt ook niet verduidelijkt dat of waarom dit actueel geen optie is in Kenia. Verzoekers tonen niet concreet aan dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om in hun land van herkomst of Kenia te worden ondersteund door een verpleegkundige, waardoor tweede verzoeker ook meer tijd en ruimte krijgt voor zijn eigen ontwikkeling. Ten overvloede merkt de Raad op dat ook niet blijkt dat de referentiepersoon zelf een verpleegkundige is en evenmin blijkt dat het eventueel geen mogelijkheid is dat zij hiervoor vanuit België financiële steun kan geven.

Verzoekers betwisten verder niet concreet de motivering van de bestreden beslissingen dat op basis van de medische stukken niet de noodzaak blijkt van een operatie buiten Kenia of specifiek in België.

Verzoekers betogen wel nog dat er geen vereiste geldt voor de echtheid van medische attesten dat deze zijn opgesteld door een arts erkend door de Belgische ambassade. Het is volgens hen op basis van de opgegeven motieven niet duidelijk waarom de authenticiteit ervan in twijfel wordt getrokken. Volgens hen kon verweerder de betreffende ziekenhuizen gemakkelijk online opzoeken en worden de behandelende artsen er duidelijk vermeld. Verweerder heeft echter op zich de echtheid van de voorgelegde medische attesten als dusdanig niet in twijfel getrokken en is ook overgegaan tot een beoordeling rekening houdend met deze medische attesten. Het motief dat het medisch attest dat handelt over de operatie niet is opgesteld door een arts die is erkend door de Belgische ambassade of het consulaat, waardoor moeilijk is te verifiëren of het authentiek is, is ook eerder een bijkomend motief (*'bovendien'*). Een voldoende belang bij deze kritiek is aldus niet voorhanden. Bovendien kan de Raad het in de gegeven omstandigheid ook niet kennelijk onredelijk achten dat inzake het medisch verslag van 31 januari 2025 dat handelt over de operatie enig reserve werd ingebouwd, gelet op voorgaande bespreking en nu dit verslag zich enigszins tegenspreekt over de noodzaak – al dan niet – van een verdere chirurgische ingreep.

De Raad besluit dat verzoekers met hun uiteenzetting ook de motivering in de bestreden beslissingen dat geen werkelijke of bijzondere band van afhankelijkheid blijkt met hun voorgehouden zus in België niet onderuit halen. Zij tonen niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot deze vaststelling is gekomen. Evenmin maken zij aannemelijk dat het begrip afhankelijkheid te strikt zou zijn opgevat.

3.2.13. Rekening houdend met de voorgaande bespreking weerleggen verzoekers met hun uiteenzetting evenmin de beoordeling in de bestreden beslissingen dat geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met hun voorgehouden zus in België blijkt.

Verzoekers betwisten op zich de beoordeling in de bestreden beslissingen niet dat in hun situatie – dit is de situatie waarin de meerderjarige referentiepersoon reeds sinds 2017 legaal in België verblijft en al jarenlang geen deel meer uitmaakt van haar oorspronkelijke kerngezin – overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM sprake moet zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, opdat sprake is van een onder artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven.

Verzoekers wijzen allereerst op een materiële en/of financiële band van afhankelijkheid met hun zus in België die volgens hen wel degelijk de gewone affectieve banden overstijgt, maar gaan voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat de financiële steun van de referentiepersoon pas zeer recent is begonnen en deze niet op regelmatige basis wordt gegeven. Een eerste geldstorting waarvan met zekerheid blijkt dat deze door de referentiepersoon aan (een van de) verzoekers is gebeurd, dateert zo pas van 21 maart 2024, of nog van korte tijd voor de visumaanvragen. Verweerder wees er op dat het niet duidelijk is wie verzoekers doorheen al die jaren heeft onderhouden, zowel in Somalië als in Kenia, maar alleszins niet blijkt dat zij al die jaren voor hun levensonderhoud afhankelijk waren van hun voorgehouden zus in België en zij evenmin een bewijs van onvermogen voorleggen. Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verweerder in redelijkheid kunnen

oordelen dat de voorgelegde bewijzen van financiële steun niet volstaan als bewijs van een werkelijke en bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Van overige bewijzen van materiële steun werd bovendien helemaal niets aangebracht en verzoekers duiden ook niet op welke 'materiële' steun zij doelen.

Verzoekers wijzen nog op een sterke affectieve/emotionele band van afhankelijkheid van hun zus. Ook deze band berust echter vooral op aannames waarvoor geen werkelijk en concreet (begin van) bewijs wordt voorgelegd, met name dat hun zus in België hun enige nog levende familielid zou zijn, dat hun zus de enige is die hun zorg kan opnemen, dat zij gedurende belangrijke levensjaren zijn opgevoed en grootgebracht door hun zus die sinds de vermissing van hun moeder een moederrol zou hebben opgenomen in hun leven en dat zij al jaar en dag deel uitmaken van het gezin van hun zus en volledig afhankelijk zouden zijn van haar ondersteuning om te overleven. Zelfs indien wordt aangenomen dat hun zus in de periode voor haar vertrek uit het land van herkomst enige tijd hun zorg heeft opgenomen, blijft de vaststelling in de bestreden beslissingen overeind dat geen enkel begin van bewijs voorligt van directe contacten of steun in de vele jaren sinds het vertrek van hun zus in 2016 en dit tot kort voor het indienen van de visumaanvragen in 2024. Indien de referentiepersoon daadwerkelijk verzoekers' enige nog levende familielid zou zijn en zij volledig zijn aangewezen op haar zorg, zou in alle redelijkheid kunnen worden aangenomen dat er al van veel vroeger concrete bewijzen van contacten en ondersteuning zouden kunnen worden voorgelegd. Minstens is het aan verzoekers om dit alles concreet te duiden en te verklaren, waartoe zij echter in gebreke blijven.

Daarnaast werd ook reeds vastgesteld dat evenmin kan blijken verzoekers omwille van de gedeeltelijke verlamming van eerste verzoeker specifiek afhankelijk zijn van hun zus in België of verweerder onterecht niet heeft weerhouden dat de nodige ondersteuning op medisch vlak specifiek of enkel door haar kan worden voorzien. Hiervoor kan worden verwezen naar de eerdere bespreking hieromtrent.

Verzoekers betogen nog dat in het geval van vluchtelingen bijzondere aandacht moet worden gegeven aan de omstandigheden waarin zij ongewild werden gescheiden van hun familieleden en in hun situatie de definitie van gezinslid met de nodige soepelheid moet worden opgevat voor familieleden die – fysiek, financieel of emotioneel – afhankelijk zijn van vluchtelingen, onder verwijzing naar overweging 8 en artikel 10, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en een standpunt ter zake van het UNHCR en de Europese Commissie. Ook wijzen zij er op dat het EHRM in geval van aanvragen tot gezinshereniging met vluchtelingen een aparte rechtspraak heeft ontwikkeld, waarbij hun specifieke situatie in acht moet worden genomen en deze aanvragen soepeler dienen te worden behandeld, zeker indien de familieleden in gevaar zijn in het land van herkomst. In dit verband moet echter worden herhaald dat verzoekers de motivering niet weerleggen dat de referentiepersoon niet werd erkend als vluchteling, maar zij de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend. Alleen al om deze reden blijkt niet dat dit betoog relevant is. Daarenboven werd vastgesteld dat verzoekers er niet in zijn geslaagd om een fysieke, financiële of emotionele band van afhankelijkheid met hun zus aannemelijk te maken. Zelfs indien er sprake was van een ongewilde scheiding, kan in een dergelijke situatie net in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoekers bewijzen van vroegere contacten of steun kunnen voorleggen.

Verzoekers tonen niet aan dat de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake de ingeroepen gezinsbanden met de referentiepersoon onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of niet in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM. Verzoekers halen de beoordeling in de bestreden beslissingen niet onderuit dat niet blijkt dat er tussen hen en de Belgische referentiepersoon (nog) sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Sinds het vertrek van de referentiepersoon uit het land van herkomst in 2016 blijkt zo niet dat zij nog instond voor de opvoeding en zorg van de op dat ogenblik beiden nog minderjarige verzoekers. Na een jarenlange periode waarin niet blijkt dat er sprake was van contacten of ondersteuning, is slechts sprake van beperkte contacten en ondersteuning, waardoor geen werkelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt en evenmin kan worden aangenomen dat de referentiepersoon is te beschouwen als enige en feitelijke verzorger van de nog minderjarige tweede verzoeker of fungeert als moederfiguur. Verzoekers toonden zo ook niet aan dat zij familiaal geïsoleerd zijn in hun land van herkomst of in Kenia. Bijgevolg dringt een verdere belangenafweging, zoals inzake de hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst of Kenia, zich niet op. In de bestreden beslissingen wordt trouwens ook niet gemotiveerd als zou de referentiepersoon zich dan maar met verzoekers (opnieuw) moeten vestigen in hun land van herkomst of in Kenia.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekers de verdere motivering niet betwisten laat staan weerleggen dat de referentiepersoon hen ook vanuit België steeds financiële steun kan bieden in het land waar zij verblijven en de contacten met de referentiepersoon kunnen worden verdergezet zoals dit nu het geval is, met name via contacten via de moderne communicatiemiddelen en een occasioneel bezoek van de referentiepersoon aan verzoekers, zoals dit begin 2025 het geval was. Verzoekers maken alvast niet concreet aannemelijk dat dit om financiële, emotionele of andere redenen niet mogelijk zou zijn. Evenmin gaan verzoekers in op de motivering dat de zus in België reeds een gezin vormt met haar kind en zij slechts verblijft in een twee-slaapkamerappartement, waarmee verweerder aangaf dat niet blijkt dat de

referentiepersoon de mogelijkheid heeft om verzoekers bijkomend ten laste te nemen in België. Deze motieven worden door verzoekers aldus evenmin concreet weerlegd.

3.2.14. Verzoekers betogen verder dat, ondanks hun uitdrukkelijk verzoek in de visumaanvragen, nergens uit de bestreden beslissingen zou blijken dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de nog minderjarige tweede verzoeker. Zij benadrukken dat de belangen van kinderen centraal moeten worden gesteld en voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit. Zij wijzen op het belang dat wordt gehecht aan het opgroeien van kinderen in een gezinsomgeving en op de precare situatie van de minderjarige tweede verzoeker, nu hij als enige met zijn gehandicapte oudere broer moet verblijven in Kenia en bovendien alleen en zonder deftige ondersteuning zo goed als 24u/24u moet instaan voor diens zorg, terwijl hij ook nog eens onwettig in Kenia zou verblijven en er noch kan werken noch school kan lopen en evenmin kan terugkeren naar zijn herkomstland waar niemand meer is die voor hen kan zorgen en waar een oorlog woedt.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat artikel 8 van het EVRM verplicht om het hoger belang van het kind in rekening te brengen bij beslissingen die mogelijk het recht op gezinsleven aantasten en het hoger belang van de minderjarige tweede verzoeker vereist dat hij wordt herenigd met hun voorgehouden zus in België, gaan zij er aan voorbij dat verweerder net heeft aangegeven dat niet kan blijken dat er nog sprake is van een werkelijk gezinsleven tussen de referentiepersoon in België en de minderjarige tweede verzoeker. Verweerder heeft ook in alle redelijkheid kunnen oordelen dat kan worden aangenomen dat verzoekers al die jaren door iemand anders werden opgevoed en verzorgd en niet blijkt dat zij familiaal zijn geïsoleerd. Dit impliceert dat volgens verweerder er wel degelijk nog een familiaal netwerk is, wat ook nog eens wordt ondersteund door bepaalde voorgelegde stukken. Minstens zijn verzoekers er niet in geslaagd om een concreet begin van bewijs van het tegendeel voor te leggen. Uit de bestreden beslissingen volgt dat verweerder er de voorrang aan heeft gegeven dat tweede verzoeker verder kan opgroeien binnen het familiale netwerk waarin hij de afgelopen jaren, minstens sinds het vertrek van de referentiepersoon in 2016, is opgegroeid en dit de voorrang dient te krijgen op een hereniging met de referentiepersoon in België met wie slechts zeer recent opnieuw contacten blijken en die pas sinds recente datum een beperkte en onregelmatige steun biedt. Verweerder ziet alvast geen concrete redenen die toelaten dit anders te beoordelen. Verzoekers tonen niet aan dat een dergelijke beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Nu verzoekers niet aannemelijk hebben kunnen maken dat zij in hun land van herkomst dan wel Kenia geen familiaal netwerk meer hebben, kan evenmin zonder meer worden aangenomen dat tweede verzoeker als enige kan zorgen voor eerste verzoeker en dit ten koste van zijn eigen ontwikkeling. Zoals ook reeds werd vastgesteld, blijken verzoekers volgens hun eigen visumaanvragen legaal in Kenia te verblijven en zij hebben niet aannemelijk kunnen maken dat de familie geen beroep zou kunnen doen op een thuisverpleegkundige voor eerste verzoeker. Zoals aangegeven, kan de referentiepersoon hiervoor ook steeds financiële steun bieden vanuit België.

Gelet op wat voorafgaat en waar niet blijkt dat sinds het vertrek van de referentiepersoon uit het land van herkomst in 2016 zij nog concrete opvoedkundige of zorgtaken voor verzoekers op zich heeft genomen, behalve beperkte en onregelmatige financiële steun, acht de Raad de beoordeling in de bestreden beslissingen niet in strijd met het hoger belang van het kind. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat enig aspect inzake het hoger belang van het kind onterecht niet in rekening is gebracht. Tweede verzoeker was ten tijde van de bestreden beslissing ook reeds 17 jaar oud, wat wijst op een zekere zelfstandigheid.

3.2.15. Gelet op de vaststelling van het ontbreken van een gezins- of familieleven met de Belgische referentiepersoon dat nog onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad vervolgens op dat het verdere betoog van verzoekers inzake de levensomstandigheden in het land van herkomst en/of Kenia ook niet langer verband blijkt te houden met een privé- of gezins- of familieleven waarvoor België enige verantwoordelijkheid draagt. Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat verzoekers er met hun betoog aan voorbij gaan dat in de bestreden beslissingen net wordt gemotiveerd dat zij hun precare situatie in Kenia niet concreet hebben kunnen aantonen. Ook dit motief wordt niet onderuit gehaald. Bijgevolg blijkt ook niet dat verzoekers in Kenia niet in veiligheid kunnen leven en zich er niet verder kunnen ontwikkelen.

3.2.16. Een schending van artikel 8 van het EVRM, of een ontoereikend en onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijke beoordeling in dit verband, wordt niet aangetoond. In het verlengde hiervan, en gelet op voorgaande bespreking inzake het hoger belang van het kind, blijkt evenmin een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.2.17. Inzake het hoger belang van het kind wordt nog verwezen naar de artikelen 22 en 22bis van de Belgische Grondwet, de artikelen 3, 4 en 12 van het VN-Kinderrechtenverdrag en artikel 5, lid 5 van de richtlijn 2003/86/EG.

De artikelen 22 en 22bis van de Grondwet maken deel uit van “TITEL II De Belgen en hun rechten”. Krachtens artikel 191 van de Grondwet “[geniet] iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, [...] de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen”. Vreemdelingen kunnen zich dus beroepen op het voordeel van de artikelen van titel II van de Grondwet onder de voorwaarde, in principe, dat zij “zich bevinden op” het grondgebied van België (GwH 3 maart 2023, nr. 36/2023, overweging B.9.2.). Nu niet blijkt dat verzoekers zich op het Belgische grondgebied bevinden, en bovendien reeds werd vastgesteld dat een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met een Belgische onderdaan niet blijkt, is de Raad van oordeel dat niet blijkt dat zij zich dienstig kunnen beroepen op de voormelde artikelen van de Grondwet. Er blijkt niet dat het hiervoor volstaat dat zij visumaanvragen indienden bij de Belgische autoriteiten die negatief werden beoordeeld.

Het VN-Kinderrechtenverdrag voorziet in zijn artikel 2 verder dat de Lidstaten de hierin beschreven rechten eerbiedigen en waarborgen voor ieder kind “onder hun rechtsbevoegdheid”. Ook hier wordt allereerst niet aangetoond dat tweede verzoeker onder de rechtsbevoegdheid van België valt. In elk geval wijst de Raad er ook op dat de ingeroepen artikelen van dit verdrag, in het bijzonder zijn artikelen 3 en 4, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Daarenboven wordt ook verwezen naar de hogere bespreking inzake het hoger belang van het kind. Er blijkt verder niet dat de minderjarige tweede verzoeker in het kader van de visumaanvraag niet in de mogelijkheid was om zijn standpunt kenbaar te maken.

Verzoekers tonen verder niet aan dat zij onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2003/86/EG. Deze richtlijn bepaalt immers, gelet op zijn artikel 1, de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Verzoekers deden hun visumaanvragen evenwel in functie van een Belgische referentiepersoon, en dit nog daargelaten het gegeven dat zij geen gezinsleden zijn in de zin van deze richtlijn. Er blijkt dus niet dat verzoekers dienstig kunnen verwijzen naar artikel 5, lid 5 van de voormelde richtlijn of nog de richtsnoeren van de Commissie voor de toepassing van deze richtlijn.

3.2.18. Verweerder is in de bestreden beslissingen daarnaast ingegaan op wat in de visumaanvragen werd aangevoerd inzake artikel 20 van het VWEU. Een bijzondere afhankelijkheidsband in de zin van dit artikel blijkt volgens verweerder echter niet, nu geen werkelijke afhankelijkheidsband blijkt van verzoekers ten opzichte van de referentiepersoon. Verzoekers konden zo ook langere tijd in Kenia verblijven zonder regelmatige financiële of andere hulp van de referentiepersoon of derden. Verweerder benadrukte dat de referentiepersoon al sinds 2016 in België verblijft en het ook onduidelijk is waarom zo lang werd gewacht om de (visum)aanvragen in te dienen.

Verzoekers benadrukken hun verklaringen dat hun moeder is vermist, hun vader is overleden en zij familiaal geïsoleerd leven. In antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen stellen zij dat het overlijden van hun vader en de vermissing van hun moeder niet louter steunt op verklaringen, maar zij hiervan ook concrete stukken – meer bepaald een rechterlijke beslissing en overlijdensakte – hebben voorgelegd. In dit verband herhaalt de Raad dat het overlijden van verzoekers’ vader op zich niet wordt betwist. Wel achtte verweerder het niet zonder meer aangetoond op basis van de rechterlijke beslissing van 2016 dat de moeder actueel nog steeds is vermist. Uit de voorgaande bespreking blijkt reeds dat verweerder op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze heeft kunnen oordelen dat verzoekers noch de actuele vermissing van hun moeder noch hun familiale isolatie aannemelijk hebben kunnen maken.

Verzoekers geven verder aan dat noch het gegeven dat de referentiepersoon niet kan terugkeren naar haar land van herkomst of Kenia omwille van haar recht van vrij verkeer noch het gegeven dat “zo lang” werd gewacht met het indienen van de visumaanvragen werkelijk iets zegt over de afhankelijkheids-band. Uit voorgaande bespreking blijkt echter reeds voldoende dat verzoekers in het kader van hun visumaanvragen niet hebben kunnen overtuigen dat zij in hun land van herkomst of verblijf omwille van hun financiële, sociale of medische situatie werkelijk afhankelijk zijn van de referentiepersoon of op haar ondersteuning zijn aangewezen om in hun basisbehoeften te voldoen of om de nodige (al dan niet medische) zorgen te kunnen genieten. Ook werd reeds vastgesteld dat verzoekers hun betoog dat de ontwikkeling van tweede verzoeker wordt belemmerd doordat hij continu voor zijn broer moet zorgen niet of onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt. In de gegeven omstandigheden tonen verzoekers ook niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat geen werkelijke of bijzondere afhankelijkheidsband met de referentiepersoon blijkt waardoor deze laatste als Unieburger feitelijk zou worden gedwongen het gehele EU-grondgebied te verlaten indien verzoekers de gevraagde visa niet worden toegekend. Zij tonen evenmin aan dat verweerder hierbij enig aspect inzake hun concrete omstandigheden onterecht over het hoofd heeft gezien. Verzoekers wijzen weliswaar nog op de voorbereidingen om hen naar

Kenia en vervolgens België te laten komen, als reden waarom de visumaanvragen pas in 2024 werden ingediend, zonder dat echter ook in dit verband blijkt dat hiervan de nodige bewijselementen voorlagen of voorliggen. In zoverre verzoekers nog de nadruk leggen op de ernstige fysieke beperkingen van eerste verzoeker, gaan zij er andermaal aan voorbij dat verweerder niet zozeer heeft geoordeeld dat dit niet relevant zou zijn, wel dat verzoekers niet aannemelijk hebben kunnen maken dat zij om deze reden specifiek afhankelijk zijn van de referentiepersoon en niet langer zouden kunnen terugvallen op een familiaal netwerk.

Gelet op wat voorafgaat, kunnen verzoekers ook niet overtuigen dat indien verweerder hen bijkomend had gehoord over de redenen waarom “zo lang” werd gewacht om de visumaanvragen in te dienen, zij in dit verband nog voldoende concrete en relevante elementen hadden kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het beslissingsproces. En dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers in het kader van hun visumaanvragen wel degelijk de mogelijkheid hadden om alle volgens hen relevante omstandigheden uiteen te zetten, waaronder de redenen waarom nu pas de visumaanvragen werden ingediend terwijl de referentiepersoon al in 2016 vertrok uit het land van herkomst en al in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in België.

Verzoekers maken met hun betoog geen schending van artikel 20 van het VWEU aannemelijk.

3.2.19. Verweerder is in de bestreden beslissingen daarnaast ingegaan op wat in de visumaanvragen werd aangevoerd inzake de preciaire situatie waarin verzoekers zich, rekening houdend met hun profiel, zouden bevinden in Somalië en Kenia gelet op de veiligheids- en humanitaire situatie in deze landen.

Verzoekers achten het niet ernstig waar verweerder stelt dat zij “geen enkel bewijs voor[legden] met betrekking tot hun eigen situatie” om vervolgens een hele opsomming te geven van de door hen voorgelegde stukken die volgens hen wel degelijk hun specifieke situatie betreffen. De Raad erkent dat deze formulering wat ongelukkig is, maar uit de gehele motivering blijkt dat verweerder heeft willen aangegeven dat verzoekers aan de hand van de aangebrachte stukken geen voldoende bewijs hebben geleverd dat zij persoonlijk zich in een preciaire humanitaire situatie bevinden en dat een loutere verwijzing naar de algemene veiligheids- en humanitaire situatie in Somalië of Kenia niet volstaat om de gevraagde visa af te leveren. In dit verband wijst verweerder nog op de zeer hoge drempel van ernst van artikel 3 van het EVRM, in het bijzonder in situaties waarin de betrokkenen zich beroepen op socio-economische of humanitaire omstandigheden. Hij acht het niet aangetoond dat verzoekers niet verder in Kenia kunnen verblijven of dat zij er elk ogenblik zouden kunnen worden opgepakt door de politie.

Verzoekers betogen dat niet op ernstige wijze wordt ingegaan op de ingeroepen humanitaire motieven en de ernstige onveiligheid in zowel Somalië als Kenia, aan de hand van de elementen van hun persoonlijke profielen gelinkt aan relevante landeninformatie. Zij betwisten dat zij in dit verband geen begin van persoonlijk bewijs zouden hebben aangebracht en stellen dat zij in hun begeleidend schrijven bij de visumaanvragen duidelijk hebben uiteengezet waarom hun specifieke profiel voor bijkomende risico's zorgt bij terugkeer naar Somalië en bij hun verder precair verblijf in Kenia. Zij stellen dat zij vallen onder de profielen die expliciet worden genoemd in de door hen aangehaalde landeninformatie als zijnde profielen die worden geïdentificeerd als die risico lopen in Somalië en Kenia. Wat Somalië betreft, wijzen zij op de aanwezigheid van Al-Shabaab in hun regio, op het rekruteringsrisico voor tweede verzoeker, op hun lange afwezigheid uit het land waardoor zij extra zullen opvallen en op stigmatisering van personen met een beperking. Wat Kenia betreft, wordt gewezen op het risico op politiegeweld voor Somalische vluchtelingen en Somaliërs zonder geldige verblijfsdocumenten en op het gegeven dat zij er in mensonterende omstandigheden zouden leven met fysiek geweld en gevaar voor hun leven. Volgens hen werd niet of onvoldoende gemotiveerd waarom de aangehaalde landeninformatie niet correct of onvolledig zou zijn en heeft verweerder zich onterecht beperkt tot het stellen dat zij enkel verwijzen naar de algemene situatie.

Specifiek wat hun situatie in Kenia betreft, wordt herhaald dat verzoekers zelf in hun visumaanvragen hebben aangegeven legaal te verblijven in dit land. Zij maken het tegendeel alleszins niet aannemelijk. Zij hebben evenmin aannemelijk kunnen maken dat zij er geen overige familieleden hebben en het door hen voorgelegde beeldmateriaal toont dat zij er huisvesting hebben met elk een eigen bed en eigen sanitair. Verzoekers achten het weliswaar onzorgvuldig en kennelijk onredelijk waar verweerder het door hen voorgelegde beeldmateriaal afdoet als “foto's van een meisje en twee jongens (onduidelijk wie deze personen zijn)” en “foto van een filmpje waarop een wastafel en een toilet te zien is, ook twee bedden waarop twee jongens zitten”. Zij betogen dat de overige voorgelegde stukken wel degelijk toelieten om vast te stellen dat de betreffende personen de referentiepersoon en henzelf zijn. Zelfs aangenomen dat het betreffende beeldmateriaal inderdaad verzoekers en de referentiepersoon toont, en hiermee ook wordt bevestigd dat deze laatste verzoekers in 2025 eenmalig bezocht in Kenia en eerste verzoeker een ernstige lichamelijke beperking heeft, kan dit echter nog geen begin van bewijs vormen dat alsnog concrete elementen voorliggen van een afhankelijkheidsband met deze laatste of van het gegeven dat verzoekers in preciaire of onaantvaardbare omstandigheden leven in Kenia. Het beeldmateriaal toont dat verzoekers een eigen huisvesting met eigen sanitair hebben in Kenia en op basis hiervan ziet de Raad nog geen concrete

aanwijzingen dat hun verblijfsomstandigheden aldaar als mensonterend en onaanvaardbaar zijn te beschouwen of dat zij zich er in een prangende humanitaire situatie bevinden. Verzoekers duiden ook niet concreet waarom dit anders moet worden beoordeeld. Verder tonen de voorgelegde stukken aan dat eerste verzoeker in Kenia toegang heeft tot de gezondheidszorg voor zijn medische problemen. Voor zover eerste verzoeker een verpleegkundige nodig heeft, wordt nogmaals opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat hierin niet kan worden voorzien; eventueel kan de referentiepersoon hiervoor financiële steun bieden. Evenmin brachten zij een begin van persoonlijk bewijs naar voor dat zij er in onaanvaardbare omstandigheden zouden leven of te maken zouden krijgen met fysiek geweld of gevaar voor hun leven. Verzoekers getuigen ook thans niet over concrete problemen die zij in Kenia zouden hebben gekend met de politiediensten of autoriteiten of met andere personen of instanties.

In de gegeven omstandigheden acht de Raad het niet aangetoond dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld waar hij vaststelde dat de algemene landeninformatie inzake Somaliërs in Kenia, zonder dat deze concreet werd betrokken op hun persoonlijke situatie in het land, niet volstaat om hun precaire humanitaire situatie in het land aan te tonen of om de afgifte van een humanitair visum te rechtvaardigen. Het gaat er ook niet zozeer om dat deze landeninformatie niet correct of onvolledig zou zijn, wel dat verzoekers deze niet of onvoldoende betrokken op hun persoonlijke situatie. Verzoekers slagen er ook niet in om aan te tonen dat de door hen in de visumaanvragen ingeroepen specifieke kwetsbaarheden hierbij niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht. De afgifte van visa op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet is – zo wordt nogmaals herhaald – eerder de uitzondering, niet de regel, waardoor het verweerder is toegestaan de afgifte hiervan enkel voor te behouden voor uitzonderlijke humanitaire situaties waarin bijvoorbeeld een zeer hechte en concrete afhankelijkheidsband bestaat met de referentiepersoon, waar de betrokkenen geen redelijke alternatieven ter beschikking hebben of waar duidelijk sprake is van een prangende humanitaire situatie.

De motivering in de bestreden beslissingen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers niet verder in Kenia kunnen verblijven, volstaat ook reeds opdat moet worden besloten dat verweerder op kennelijk redelijk wijze heeft kunnen oordelen dat verzoekers in het kader van hun visumaanvragen onvoldoende hebben weten te overtuigen dat er sprake was van prangende humanitaire omstandigheden die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen, zonder dat de Raad het nog nodig acht concreet in te gaan op wat wordt aangevoerd inzake de situatie voor verzoekers in Somalië.

3.2.20. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoekers er evenmin in zijn geslaagd een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen. Zij hebben zo niet aannemelijk kunnen maken dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

3.2.21. In zoverre verzoekers nog een schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen. Het EHRM bevestigde reeds dat een schending van artikel 3 van het EVRM in een gebied dat buiten de territoriale controle van België ligt, in beginsel buiten de rechtsmacht van België valt. Op dit principe erkent het EHRM twee uitzonderingen, met name omstandigheden van *“state agent authority and control”* en *“effective control over an area”* (EHRM 7 juli 2011, Al-Skeini e.a. tegen het Verenigd Koninkrijk [GK], nr. 55721/07, §§ 130-141). In onderhavige zaak, waar verzoekers zich bevinden in Kenia en hun visumaanvragen in dit land hebben gedaan, doen geen van beide uitzonderingen zich voor. Immers staan verzoekers in Kenia niet onder de controle en het gezag van de Belgische overheid. De Raad herinnert er ook aan dat, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, verzoekers evenmin een gezins- of familieleven hebben aangetoond met de Belgische referentie-persoon dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat de situatie van verzoekers onder de rechtsmacht valt van de Belgische autoriteiten (EHRM 5 mei 2020, M.N. e.a. tegen België, 35599/18 (GK)). Artikel 3 van het EVRM kan voorts niet worden opgevat als zou het een grenzeloze verplichting inhouden voor een staat om toegang te verlenen tot zijn grondgebied aan een individu die dreigt een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te ondergaan, ongeacht waar dit individu zich in de wereld bevindt (EHRM 28 januari 2014, Abdul Wahab KHAN tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 11987/11, §§ 24-27). Verzoekers vallen met andere woorden niet onder de rechtsmacht van de Belgische overheidsdiensten en deze diensten zijn er in casu dus niet toe gehouden ten aanzien van hen de door het EVRM voorziene rechten en vrijheden te garanderen. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan daarom niet worden aanvaard.

3.2.22. Inzake de aangevoerde schending van het hoorrecht wijst de Raad er ten slotte op dat verzoekers de mogelijkheid hadden om bij het indienen van hun visumaanvragen nuttig voor hun belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan verweerder over te maken inzake de humanitaire gronden waarom hun aanvragen waren gesteund. Zij hebben aldus hun standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen.

Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen bijkomend nog dienden te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of te worden gehoord. Zij tonen zo niet aan dat het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening houdt met elementen of zich steunt op gegevens die het redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van zijn aanvraag, of steunt op redenen waarop zij in hun aanvraag niet konden of moesten anticiperen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480). Verzoekers tonen trouwens evenmin aan dat zij – indien bijkomend gehoord – nog bijkomende nuttige gegevens of stukken konden voorleggen.

3.2.23. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Tweede verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan. Voor het overige past het, gelet op het voorgaande, de kosten van het beroep ten laste te leggen van eerste verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS